

Καλαρρυτιώτικα Νέα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ» ΙΩΑΝΝΙΝΑ

♦ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2004 ♦ ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 108-109 ♦ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985 ♦ Δ/ΝΣΗ: ΔΩΔΩΝΗΣ 7 Τ.Κ. 45221 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Το θαύμα του εικοσιένα

Η επανάσταση του Ελληνικού Έθνους, που στις 25 Μαρτίου 2004, γιορτάσαμε πανηγυρικά την 183η επέτειό της, δεν είναι μονάχα ιστορικό, αλλά, προ πάντων κοσμοϊστορικό γεγονός. Δε στάθηκε το ξεσκήνωμα μιας φυλής εναντίον άλλης ή κίνημα τάξης κοινωνικής ή ομάδας, που γυρεύει δικαιώματα ισοπολιτείας ή πολιτειακή μεταβολή· δε στάθηκε τέλος ούτε πόλεμος θρησκευτικός, με τη στενή του έννοια, όπως είδαμε τους πολέμους αυτούς στη Δύση, το δέκατο πέμπτο και δέκατο έκτο αιώνα.

Το εικοσιένα, στην έννοιά του, στη σύλληψή του, στη διεξαγωγή του, στην πορεία του και στις συνέπειές του, στάθηκε ο εκπληκτικός καθολικός ξεσηκωμός και ο καθολικός αγώνας, ενός ολόκληρου κόσμου ιστορικού, που δημιούργησε το πνευματικό φως της αρχαιότητας και αυτόφωτος, πρωτοπόρος και οδηγός, αποτέλεσε, για χιλιάδες χρόνια, το υψηλό κέντρο ιστορικής ζωής του ανθρωπίνου γένους.

Στο πέρασμα του πανδαμάτορα χρόνου η Ανάσταση του τρισένδροξου Γένους των Ελλήνων, παραμένει για την Ελληνική και παγκόσμια ιστορία, γεγονός ανεπανάληπτο. Το υπέροχο εικοσιένα, στάθηκε στο δρόμο της εθνικής

ΓΡΑΦΕΙ Ο:
ΚΩΝ/ΝΟΣ Β.
ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗΣ

μας ιστορίας, ορόσημο αμετάθετο, και φάρος τηλαυγής. Ήταν, είναι και θα παραμείνει παλμός του Έθνους, πρώτη φωνή της Ελληνικής ιστορίας και ανεπανάληπτος σταθμός ανεφοδιασμού της ψυχής των

Ελλήνων.

Στην αστείρευτη και ζωογόνο αυτή πηγή της ιστορίας μας ξεδίπασαν οι γενναίοι των εθνικών μας αγώνων, δροσίστηκαν οι νέοι της εθνικής μας παιδείας και λούστηκε η πολυπόθητη Ελευθερία και η παμφιλτάτη Πατρίδα μας.

Το Εικοσιένα είναι ένα θαύμα. Όμοιο θαύμα ούτε η ιστορία μας, ούτε η παγκόσμια ιστορία έχει άλλο. Δυνάμεις του θαύματος ο Θεός και η Πατρίδα. Η Χριστιανική θρησκεία και η Ελλάδα. Με τις ισχυρές αυτές δυνάμεις η ψυχή του Έθνους πέρασε από τον γολγοθά των τετρακοσίων χρόνων της δουλείας στην Ανάσταση της Ελευθερίας.

Η θεά Ελευθερία κράτησε ψηλά τον άσβεστο πυρσό της αναστάσεως και έκανε να λάμψει η πατρίδα μας, από τη μια άκρη της στην άλλη.

Έδωσε στο Κούγκι και στο Αρκάδι τον δαυλό του ολοκαυτώματος, φώτισε τους απελευθερωτικούς πολέμους του 1912-13, έδωσε φτερά στις υπέροχες νίκες της ένδοξης γενεάς του 1940, δίδαξε τους γενναίους της Εθνικής μας Αντίστασης και έκρυψε στα σπλάχνα της Μητρός μας Ελλάδας την φλόγα του αθάνατου Εικοσιένα. Και έγινε η φλόγα αυτή ο αιώνιος δάσκαλος και οδηγός, του Έθνους μας, το φως της, ζωής μας και της ψυχής μας το φλογερό πύρρωμα. Έγινε το θρησκευτικό δέος του νου μας, το εθνικό χρέος της καρδιάς μας και η συγκίνηση της ψυχής μας υπέρ της Ελευθερίας.

Η ιστορική και παιδευτική σημασία και η αστείρευτη μορφωτική ακτινοβολία, του Εικοσιένα, του μεγάλου αυτού σταθμού της ιστορίας μας ανήκει σε μας. Στα νάματα της

Ο Όρκος του νεαρού Πολεμιστή, που αναλαμβάνει να συνεχίσει το ηρωικό έργο του πατέρα του, που τραυματίστηκε

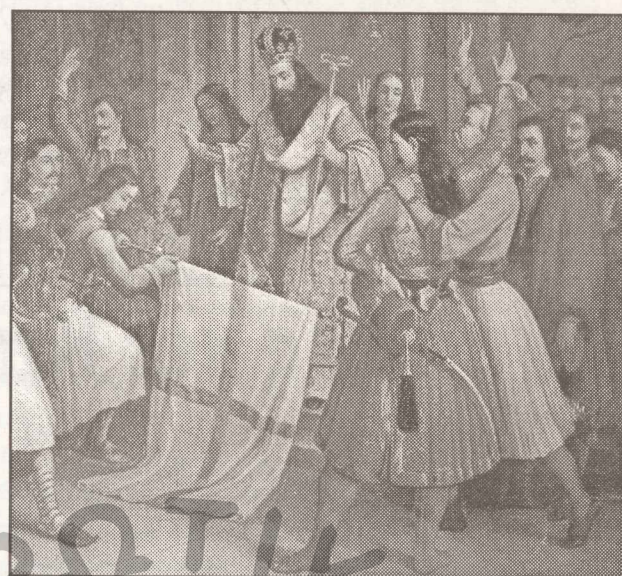
ιστορίας αυτής του Έθνους θα δροσίσουμε την ψυχή μας και θα ικανοποιήσουμε κάθε ευγενική ανησυχία μας για το παρόν και για το μέλλον.

Το Εικοσιένα διδάσκει το χρέος, την τιμή το καθήκον. Μας οπλίζει με το ακαταμάχητο όπλο της πίστεως και στολίζει την ψυχή μας με εθνική αξιοπρέπεια. Μας διδάσκει για να διδάξουμε. Μας φωτίζει για να φωτίσουμε.

Ιερή γη της Ελλάδας. Το κάθε άνθρωπος σου, το κάθε σου λιθάρι είναι ποτισμένο με το άλκιμο αίμα των ανδρέων παιδιών σου.

Τα βουνά σου αντιλαλούν από την κλαγγή των όπλων και οι θάλασσές σου έγιναν τάφοι των ηρώων σου.

Εμείς απόγονοι αυτών των νεκρών, βλαστοί του αιματοποτισμένου δέντρου του Ιερού Αγώνα του 1821, φωτιζόμενοι και εμπνεόμενοι από Αυτούς και από τις άλλες προγονικές δόξες, δεν είναι δυνατόν να γίνουμε επιλήσμονες της μοναδικής θυσίας Εκείνων. Ατενίζοντας τους ανεπανάληπτους ηρωισμούς και τα εκπληκτικά κατορθώματα, με την ψυχή μας να ξεχειλίζει από αίσθημα υπερηφάνειας, για την προνομιούχο μας καταγωγή, θα είμαστε εσαεί, οι ταπεινοί και ευγνώμονες προσκυνητές των τάφων των ηρώων και από ιερό, χρέος εκπλήρωσης Ιστορικού Κληροδοτήματος μιμητές εκείνων, οι οποίοι έπεσαν υπέρ του μεγαλύτερου αγαθού, του αγαθού της Ελευθερίας.

Η ορκωμοσία των αγωνιστών του 1821 στο Μοναστήρι της Αγίας Λαύρας, από τον Επίσκοπο Παλαιών Πατρών Γερμανό, «Για του Χριστού την Πίστη την Αγία και της Πατρίδος την Ελευθερία».

Ζωή και πολιτισμός

Η ημέρα του ξενιτεμένου Καλαρρυτιώτη

Από τους γονείς, τους προγόνους, τους προπάτορές μας βρήκαμε πολλές γιορτές που ορισμένες γιορτάζουμε λαμπρά και με παραδοσιακή αρχοντιά κι άλλες υποβαθμισμένα με μειωμένη λαμπρότητα.

Σ' όλο αυτό το εορταστικό σύγχρονο γίνεσθαι των Καλαρρυτιών τα εορταστικά πλαίσια είναι δεδομένα και δοκιμασμένα στη ροή των αιώνων. Το μειωτικό στοιχείο βρίσκεται, όταν σε μας, στους σημερινούς εορταστές που π.χ. θέλουμε καλό πανηγύρι, αλλά χωρίς να

κατέβουμε να πιαστούμε στο χορό. Το καλό πανηγύρι σημαίνει συμμετοχή όλων!

Ένα μεγάλο μείον στη σύγχρονη εορταστική πραγματικότητα είναι ότι στις κληρονομημένες παραδοσιακές γιορτές που πρέπει να φυλάζουμε "ως κόρην οφθαλμού" δηλαδή ως κάτι εξαιρετικά πολύτιμο και ευπαθές, επομένως πρέπει να τις προσέχουμε και να τις φροντίζουμε με την ευπρέπεια που αρμόζει, είναι η έλλειψη μίας σύγχρονης μέγιστης γιορτής πολιτισμού και

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗ
Τ. ΛΥΚΕΙΑΡΧΗ

σύγχρονης ζωής του κεφαλοχωριού μας.

"Ένα απ' αυτά είναι η θέσπιση, η καθιέρωση: **"της ημέρας του ξενιτεμένου Καλαρρυτιώτη"**. Αυτή πρέπει να γιορτάζεται μία φορά το χρόνο με ιδιαιτερότητα. Ίσως ελάχιστοι πουν: Τι τα θέλουμε αυτά; Πού θα βρούμε χρήμα-

τα; Και γιατί να γίνει δεν φτάνουν τα πανηγύρια που έχουμε; Φυσικά οι μεμφίμοιρες αρνήσεις είναι τα λεγόμενα "στάσιμα ύδατα" και πάντα υπήρχαν και θα υπάρχουν.

Η πρωτοπορία σε κάθε τομέα, και στον πολιτισμό, έχει ένα ιδιαίτερο νόημα από την εποχή που παρουσιάζεται. Σήμερα ο όρος πρωτοπορία έχει διαβληθεί πολύ ως έννοια, ως περιεχόμενο, γιατί δεν εκπροσωπεί καταστάσεις,

Ζωή και πολιτισμός

Η ημέρα του ξενιτεμένου Καλαρρυτιώτη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛ.

αλλά σχέδια διαβλητά. Κατάντησε η πρωτοπορία να σημαίνει παραξενιά!!!

Η σοβαρότητα σε κάθε περίπτωση και στην προκειμένη διεκδικεί τα δικαιώματά της.

"Η ημέρα του ξενιτεμένου Καλαρρυτιώτη" πρέπει να γίνει καλοκαίρι μήνα και συγκεκριμένα Ιούλιο. Δεν πρέπει να συμπέσει με κανένα παραδοσιακό πανηγύρι. Δεν πάμε να γκρεμίσουμε, πάμε να δημιουργήσουμε, να προσφέρουμε, να εκπολιτίσουμε.

Φυσικά ο χρόνος ο επίσημος θα είναι ένα σαββατοκύριακο. Ποιοι θα συμμετάσχουν; Το λέει ο τίτλος της γιορτής: Οι ντόπιοι και οι ξενιτεμένοι Καλαρρυτιώτες του Ελλαδικού χώρου και του εξωτερικού, όπου γης. Σαφώς θα κληθούν επίσημοι από το χώρο της εκκλησίας, Πολιτείας, των Γραμμάτων των Τεχνών κ.λ.π.

Τι θα περιλαμβάνει η ημέρα του ξενιτεμένου Καλαρρυτιώτη; Θεία λειτουργία, πρόγευμα "στην Καμάρα" και επίσκεψη σε γειτονική στάνη. Και το απόγευμα παραδοσιακό πανηγύρι στην πλατεία του χωριού.

Όλα αυτά θέλουν έξοδα, χρήματα, που θα βρεθούν; Από την τσέπη όλων μας, όλοι θα δώσουμε, άλλος λίγο άλλος πολύ, από χορηγούς και από το Υπουργείο Πολιτισμού. Στα γεύματα τα αρνακτοκομικά προϊόντα, οι παραδοσιακές πίτες κ.λ.π. θα δώσουν την νοστιμιά και την αργοντία τους.

Που θα μείνει αυτός ο κόσμος; Στα σπίτια μας, όλοι θα φιλοξενήσουμε τους ξένους μας ανάλογα με το σπίτι που διαθέτουμε. Φυσικά και οι ξένες θα υπηρετήσουν σημαντικά την όλη λαμπρή γιορτή.

1. Τα βαθύτερα σύλληψη των κοινών

Οι Καλαρρυτινοί πρωτοστάτησαν στην Ήπειρο, στην επανάσταση εναντίον των Τούρκων τον Ιούλιο του 1821. Δικαίως λοιπόν γιορτάσαν πανηγυρικά στην ιστορική πλατεία των Καλαρυτιών το 1930, τα 100 χρόνια από την απελευθέρωση του σκλαβωμένου Γένους

νικών και ψυχολογικών καταστάσεων του τόπου μας και του καιρού μας. Ανθρωπιά, πολιτισμό θα δείξουμε. Θυμίζουμε ανθρωπιά σημαίνει συμπεριφορά, φέρισμα υπεύθυνου, που ταιριάζει σε αληθινό, σε ψυχικά καλλιεργημένο άνθρωπο.

2. Την αισθητική πραγμάτωση της σύλληψης. Αυτό σημαίνει πολλά. Δουλειά, πολλή δουλειά από πολλούς ανθρώπους που διαθέτουν οξύτερη όραση και πρακτικότερο προβληματισμό. Αυτοί οι άνθρωποι, φυσικά χωριανοί μας, θέλουν να πουν τι βλέπουν, τι αισθάνονται, ελεύθερα, υπεύθυνα. Σοβαρά. Η όλη γιορτή είναι δημιούργημα όλων μας σε γνήσιες μορφές Ελληνικού βίου.

Ποιος θα 'χει το πάνω χέρι κατά το

τους με έναν γνήσιο ντόπιο πολιτισμό.

Είναι απαραίτητη μια διευκρίνιση. Το όλο εγχείρημα είναι σοβαρό, υπεύθυνο, μόχθος και αγώνας. Δεν είναι "παίξε, γέλασε" και δουλειές του ποδαριού. Οίγει τα "κακώς κείμενα" όχι με χοντρές καληώρες, αλλά με θέσεις, πράξη, έργο πολιτιστικό.

"Η ημέρα του ξενιτεμένου Καλαρρυτιώτη" βρίσκεται στο γεγονός ότι ανοίγει τις πύλες στον πολιτισμό του χωριού μας.

Φυσικά στα πλαίσια της θα λειτουργήσουν: εκθέσεις υφαντών του χωριού μας, έκθεση φωτογραφίας κ.λ.π. Η πρόταση έχει τη μορφή σκαριφήματος. Θα γίνουν και άλλες γόνιμες προτάσεις και οι ειδήμονες της κοινότητας του χωριού θα σχεδιάσουν την τελική μορφή της πολιτιστικής έκδοσης.

Φτάσαμε στο οδυνηρό σημείο στις ημέρες μας, που η ψυχή του ανθρώπου δεν αξίζει πιο πολύ από ένα καπάκι από μπουκάλι πορτοκαλάδας. Φτάνει η παθητική στάση, φτάνει ο ωχαδελφισμός, φτάνει η αδράνεια. Αυτή είναι η τραγωδία της εποχής μας!

Πρέπει υπεύθυνα, σοβαρά, με γνώση, ήθος, ευπρέπεια να ανασύρουμε τον πέπλο της πλήνης και να αποκαλύψουμε την εσωτερική ομορφιά, την αργοντία του "Ελληνα ανθρώπου του καιρού μας, που υπάρχει στο μεγαλείο των άγνωστων, των ζωμάχων, των ανθρώπων του μόχθου, της δημιουργίας, της προκοπής.

Αυτών τον άνθρωπο, τον γνήσιο "Ελληνα" θα παρουσιάσει "η ημέρα του ξενιτεμένου Καλαρρυτιώτη", αλλά υπεύθυνα, σοβαρά, αληθινά, κοντά στο μεγαλείο της ψυχής του.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΜΑΣ

Απόκριες και Καθαρά Δευτέρα στους Καλαρρυτίτες

Με πρωτοβουλία του Πατριωτικού Συνδέσμου ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ» και με τη βοήθεια της Κοινότητας Καλαρυτιών, του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου του Αγίου Νικολάου και του Αγροτικού Συνεταιρισμού Καλαρρυτιών, αναβίωσαν για 4η φορά στους Καλαρρυτίτες τα παραδοσιακά έθιμα της Κυριακής της Αποκριάς και της Καθαράς Δευτέρας, στις 22 και 23 Φεβρουαρίου 2004.

Παρά τις δυσμενέστερες καιρικές συνθήκες, (νερόχινο, βροχή και τσουχτερό κρύο), όλα εξελίχθηκαν ομαλά και δεν παρελήφθη τίποτε, χάρις στις προστάθειες των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου και των φιλότιμων μελών του Συνδέσμου μας.

Τις πρώτες νυκτερινές ώρες της Κυριακής, των Απόκριων (Τυρινής) άναψε η παραδοσιακή τζαμάλα (φωτιά) και αμέσως άρχισε ο χορός γύρω απ' αυτή με ζωντανή Δημοτική Μουσική από χωριανούς μας μουσικούς ενώ η βροχή και το νερόχινο έδερνε τα πρόσωπα των χορευτών. Αργότερα μοιράστηκε σ' όλους τυρόπιτα και κόκκινο κρασί, ενώ ο χορός παρα την κακοκαιρία συνεχίστηκε, μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες, χωρίς διακοπή.

Ούτε όμως την Καθαρά Δευτέρα το πρωί ο καιρός δεν βελτιώθηκε, με αποτέλεσμα η συνέχεια των αποκριάτικων εκδηλώσεων να συνεχιστεί στον εστιασμένο χώρο, των βρυσών της Πλατείας, όπου μοιράστηκε σ' όλους η ζεστή καλομαγεμένη φασολάδα, τα πλούσια νηστήσιμα είδη και το κόκκινο κρασί.

Συμπατριώτες μας γύρω από την Αποκριάτικη φωτιά παρά το τσουχτερό κρύο

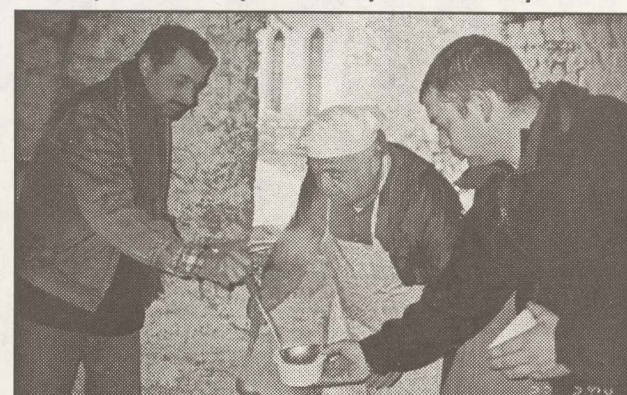
Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι η επιτυχής αναβίωση των εθίμων των Απόκριων, και της Καθαράς Δευτέρας από το Σύνδεσμο μας, γίνεται κάθε χρόνο αιτία πολλών συμπατριωτών και ξένοι ν' ανεβαίνουν στο χωριό μας, για να παρακολουθήσουν τις εορταστικές εκδηλώσεις και να δουν τις ανεπανάληπτες ομορφιές της περιοχής μας.

Γι' αυτό αξίζουν κάθε έπαινος τόσο τα μέλη του Δ.Σ. του Συνδέσμου, όσο και όσα από τα μέλη μας (άνδρες και γυναίκες) βοηθούν κάθε φορά στην επιτυχία των εορταστικών εκδηλώσεων.

Τέλος ευχαριστούμε θερμά τους φορείς του χωριού μας (Κοινότητα, Εκκλησιαστικό Συμβούλιο και Αγροτικό Συνεταιρισμό) που έρχονται αρωγοί στις δραστηριότητες του Συνδέσμου μας.

Καθαρά Δευτέρα (23-2-2004) Διανομή μη αρτήσιμων ειδών στις βρύσες της Πλατείας, λόγω των δυσμενών καιρικών συνθηκών

Καθαρά Δευτέρα (23-2-2004) Διανομή της παραδοσιακής φασολάδας

ΘΕΣΕΙΣ ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ

Προβλήματα του Κεφαλοχωριού μας

Η ζωή, ο τρόπος ζωής, που συχνά καθορίζεται από συγκεκριμένες συνθήκες, προσωπικές ή κοινωνικές, είναι φυσικό να έχει προβλήματα.

Για λόγους σαφήνειας πρέπει να δούμε την έννοια, το εννοιολογικό περιεχόμενο, πιο λιανά: Τι πάει να πει πρόβλημα.

Ο όρος πρόβλημα είναι αρχαιοελληνικός, έχει τις ρίζες του στα Αρχαία Ελληνικά που αφύπνισαν απ' το λήθαργο το παγκόσμιο πνεύμα.

[<αρχ. Πρόβλημα <προβάλλω (=βάζω μπροστά, προτάσσω, προτείνω)]

Πρόβλημα σημαίνει ζήτημα προβαλλόμενο για λύση. Διαφορετικά πρόβλημα σημαίνει ζήτημα ή κατάσταση που προκαλεί δυσκολίες σε ανθρώπους ώστε να σκεφτούν τρόπους να τις λύσουν ή να τις θεραπεύσουν.

Το αγκάθι στα προβλήματα είναι οι δυσκολίες, οι δυσχέρειες, τα εμπόδια που παρουσιάζουν, πρέπει να παλέψουμε για να τις παραμερίσουμε.

Που βρίσκονται κυρίως τα εμπόδια των προβλημάτων; Σε δύο παράγοντες:

Α) τον ανθρώπινο παράγοντα, δηλαδή αυτό που ανα-

φέρεται γενικά στον άνθρωπο, πιο λιανά σε μας τους ίδιους, που οφείλουμε να λύ-

σουμε τα προβλήματα.

Β) Στα προβλήματα τα ίδια, δηλαδή τα θέματα που πρέπει να εντοπιστούν, να επισημανθούν να δούμε που βρίσκονται.

Στη συνέχεια με λίγη σκέψη και πολλή βούληση πρέπει να κοιτάσουμε αν οφείλουμε και πρέπει να μπορούμε εμείς ως άτομα να δώσουμε λύση ή πρέπει να δώσει η περιορισμένη οργανωμένη κοινωνία ή η ευρύτερη η πολιτεία, το κράτος.

Το Κεφαλοχώρι μας Καλαρρυτίτες έχει πολλά, ζωτικά και επείγοντα προβλήματα. Ίσως ερωτηθεί: Τα ξερούμε;

Εγώ ένα θα πω ότι ο καθένας μας οφείλει εφ' όσον τα διαπιστώσει να τα κάνει γνωστά με παρηρσία, ελεύθερη έκφραση γνώμης και λεπτότητα. Δόξα τω Θεώ το χωριό μας διαθέτει προς το παρόν τρεις εφημερίδες και πιο κοντά τον κ. Πρόεδρο της Κοινότητας.

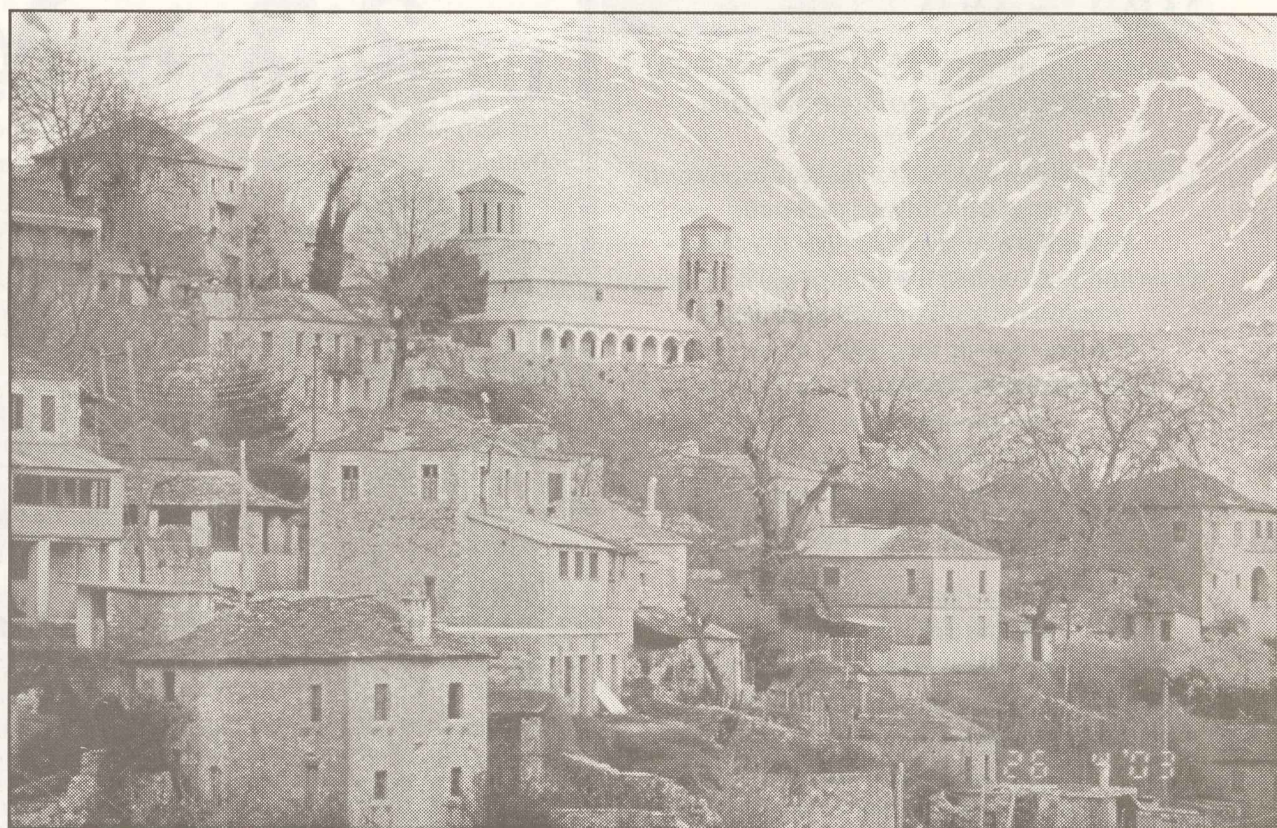
Πρέπει να ανοίξουμε μια παρένθεση. Δεν έχει σημασία, αν το ίδιο το πρόβλημα το έχουν διαπιστώσει και άλλοι, πράγμα φυσικό. Η ουσία της διαπίστωσης του προβλήματος είναι αν υπάρχει σήμερα, την ώρα που μας απασχολεί. Η δημιουργική τοποθέτηση απέναντι στα προβλήματα είναι η γόνιμη θέση μας απέναντι σ' αυτά, ξέμακρα από πολυλογίες και ηχηρά ανόητα!!!

Αυτά είναι σωστά. Έχουμε δικό να τα λέμε, είναι στη συνείδηση του καθένα μας. Και ό,τι είναι φωλιασμένο στην ψυχή μας, το αγαπάμε, γιατί αγαπάμε τη ζωή, τον εαυτό μας, τα παιδιά μας, τους γειτόνους, τους συμπατριώτες, τους φίλους, γενικά τους Έλληνες, όλους τους ανθρώπους Έλληνες και ξένους.

Πολλοί διαμαρτυρόμαστε για θέματα που οι ίδιοι, με τη λάθη μας, τις αδικαιολόγητες συμπεριφορές μας, τις ανεπάρκειές μας δημιουργήσαμε και δημιουργούμε. Ίσως είναι αναπόφευκτα και τέτοιου είδους ολισθήματα, παραπτώματα, σφάλματα. Ανθρώποι είμαστε, δεν είμαστε άγγελοι και φυσικά δεν διαθέτουμε λευκά φτερά. Το θέμα είναι θέμα αγωγής!

Δεν συχωρούνται όμως τα σκόπιμα, τα κατά συρροή λάθη, τα επανειλημμένα, με τρόπο που μαρτυρούν προμελετημένο σχέδιο. Δεν υπάρχουν τέτοια στο χωριό μας, αλλά να αναφέρουμε για να μη φανούν.

Συγκεκριμένα θα αναφερθούμε σε λίγα παραδείγματα

Το πανέμορφο χωριό μας στις αρχές της Άνοιξης

προβλημάτων του κεφαλοχωριού μας: 1) Σ' αυτά που μπορούν να αντιμετωπισθούν απ' τον καθένα μας, τα προσωπικά, 2) Τα κοινωνικά και 3) της Πολιτείας.

1) Προσωπικά προβλήματα

Α) Η καθαριότητα μπροστά απ' το δρόμο του χωριού που περνά απ' το σπίτι μας. Αυτός ο χώρος είναι δημόσιος, αλλά και δικός μας. Τα σκίνα, τα αγριόχορτα, οι πέτρες, τα βάτα είναι ευθύνη μας, όταν είμαστε στο χωριό να τα καθαρίζουμε εμείς οι ίδιοι. Ο καθαρός χώρος μας πλημμυρίζει χαρά.

Β) Τα σκουπίδια, δείχνουν τον πολιτισμό, το επίπεδο της ανθρωπιάς μας, την εικόνα του χωριού μας "Ελληνες και ξένους". Πρέπει να τα μαζεύουμε σε σακούλες νάιλον, να τις δένουμε προσεκτικά και να τα ρίχνουμε στους κάδους της Κοινότητας. Όχι λυγές σακούλες, όχι έξω απ' τους κάδους, όχι πέταγμα στους δρόμους, όπου να 'ναι σκουπίδιών.

Τα προβλήματα που μπορούν να αντιμετωπιστούν από μας τους ίδιους τα είπαμε προσωπικά για λόγους μεθόδου, δεν παύουν να είναι κοινωνικά. Δεν εξαπλώνονται στα δύο παραδείγματα, είναι πάρα πολλά. Σ' αυτά πρέπει να συμπεριφερόμαστε σύμφωνα με τη σκέψη: Πώς θέλαμε οι άλλοι να ενεργούν σωστά, έτσι και εμείς να κάνουμε.

Ίσως ορισμένοι μας πουν. Οι χωριανοί όλοι μας προσέχουμε, αλλά τους θερινούς μήνες που επισκέπτονται το χωριό μας πολλοί ξένοι, τι μπορούμε να κάνουμε; Απλά, το σωστό.

Φυσικό είναι, ίσως ελάχιστοι απ' τους ξένους να μη συμπεριφέρονται, ως προς τη καθαριότητα του χωριού μας, καλά, με την καλή δική μας συμπεριφορά όλα θα πάνε καλά, γιατί αγαπάμε το κεφαλοχώρι μας.

2) Η Κοινότητα

Η κοινότητα γνωρίζει τα προβλήματα του χωριού σε έκταση, ίσως και σε βάθος. Ιεραρχεί τις αδήριτες ανάγκες, δηλαδή τα κατατάσσει ανάλογα με τη σημασία τους και τις δυνατότητές της. Όσα είναι στις αρμοδιότητές της τα λύνει σωστά. Πολλά που απαιτούν την αρωγή του κράτους ενεργεί και ζητά τη βοήθεια του π.χ. Η ασφαλίτωση του δρόμου Καλαρρυτιών - Θεσσαλίας στο τμήμα του χωματόδρομου κ.λ.π. είναι φροντίδα της

Κοινότητας αλλά μέριμνα της πολιτείας.

Το χωριό μας έχει δυσέμελο ανθρώπινο δυναμικό, που πολλά χωριά θα ζήλευαν. Οι σπάνιοι αυτοί άνθρωποι βρίσκονται σκορπισμένοι στις πόλεις του Ελλαδικού χώρου και του εξωτερικού. Δυστυχώς, απ' ότι γνωρίζω η κοινότητα δεν ζήτησε την συνδρομή τους, ποτέ δεν είναι αργά.

3) Η Πολιτεία

Η Ελληνική πολιτεία, το κράτος, δεν έκαμε το καθήκον της προς το ονομαστό κεφαλοχώρι της Πίνδου Καλαρρυτίτες. Οι Καλαρρυτιώτες έχουμε δικαιολογημένο μέζον παράπονο.

Συγκεκριμένα. Α) Η καθαριότητα, το όνομα αιώνων Καλαρρυτίτες, με ιστορική και πολιτιστική διαδρομή αιώνων. Και διέταξε τη βάρβαρη γραφή "Καλαρίτες". Όχι είναι απαράδεκτο. Πρέπει να γίνουν οι ενέργειες της ορθής γραφής.

Β) Οι προβατοτρόφοι μας ζουν στις θερινές βοσκές τριτοκοσμικά, τους λείπει ο δρόμος, η ασφάλτος, κινδυνεύει η ζωή τους, η περιουσία, το βίός τους. Λείπουν ψυγεία, εγκαταστάσεις τυροκομίας κ.λ.π.

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε, δεν είναι αυτός ο στόχος μας. Σκοπός μας είναι η αφύπνιση, το συνειδησιακό ξύπνημα, και το ανασκούμπωμα, ο ζήλος για δουλειά όλων μας.

«ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
 ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ»
 ΔΕΛΩΝΗΣ 7 - ΙΩΑΝΝΙΝΑ (45221)
 ΤΗΛ.- FAX: 2651037440

Συντάσσεται από επιτροπή
 Επιμέλεια Εκδόσεως από 1985 έως 16-1-1997
 +ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΠΑΡΤΙΑΝΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
ΚΩΝ/ΝΟΣ Β. ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗΣ
 (Επιμέλεια ύλης - Πληροφορίες - Εμβάσματα)
 Τεκελενίου - Ιωάννινα (45333) τηλ. 2651025943

Τα έξοδα εκτύπωσης και διακίνησης της περιοδικής μας έκδοσης καλύπτονται από τις προαιρετικές εισφορές μελών και φίλων μας.

ΜΟΝΤΑΖ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ - ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΗΠΕΙΡΟΥ
Π. ΜΠΟΥΡΗΣ - Π. ΣΤΡΑΤΟΣ Ο.Ε.
 3ο χλμ. Ε.Ο. Ιωαννίνων - Αθηνών
 Τηλ.: 26510 68931 - FAX: 26510 68932

Βαίνοση

ΤΑΚΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

Ταπεινός αίνος
προς την Παρθένο Μαρία

Καθώς μια μέρα εγώ κοιτούσα στην ακρογιαλιά
Τόσους σπαρμένους σκελετούς
Εκεί ψηλά στην αυτοκρατορία του ήλιου
Κάτω από την ολόασπρη φτερούγα του καλοκαιριού
Άκουσα μια φωνή απαλή να ψιθυρίζει
"Κύλησε πάνωθ' τους νύχτα καταγωγική
Το φωτεινό τούτο ποτάμι σου που ονομάζεται τρυφε-
ρότητα
Προαιώνιες λάμψεις ξεχυθείτε
Άστρα να φέξουν οι πληγές
Κρατήσου θάνατε σε υποταγή".

Κι ήσουν Εσύ Μεγαλόχαρη
Λευκότητα άσπιλη και μυστική
Κεντημένη με ίσκιους και με βλέμματα πουλιών
Κι ήσουν Εσύ Γλυκοφιλούσα με το χαμόγελό σου
Οριακό χαμόγελο
Ανάβρυσμα από φύλλα
Πρώτο πέταγμα των μελισσών
Εωθινή δροσιά σ' όλους χαρίζοντας ελπίδες
Του πρίσματος ακμή
Μελάνη αγνή μενεξεδένια σχεδιάζοντας
Χορούς αγγέλων και άρπες
Λάμψη και συννεφο όπου πνίγεται η ίριδα
Μεταξίνη κλωστή που μας συνδέει με τον πυλώνα τ'
ουρανού.

Χάριτος πλήρωμα δίκαιη ζυγαριά να ελληνικό καλοκαί-
ρι
Ομορφιά του κόσμου χαραγμένη στις πλάκες που
σκεπάζουν

Τις στέγες των νησιώτικων σπιτιών
Απιθωμένη στα ύψη ανάμεσα σε λαμπερά ξίφη
Η μέσα στη δροσιά των θαλασσών που ξεδιπλώνο-
νται καταπόρφρες από αίγλη
Ταξίδεψε μας με το πιο βροχερό σου όνειρο μιας κα-
λοκαιριάτικης θύελλας
Κάνε μας ν' αρμενίσουμε με τα εγκώμια των μελε-
μιών σου
Ανάστησε όλους τους ανέμους
Για να μας αποπιάσουν από το νύι του χρόνου
Και κοιμήσε μας στην εκθαμβωτική πεδιάδα της αιω-
νιότητας

Μες στην αστραφτερή τη σκόνη
Δεκαπενταύγουστο μαζί με την Κεχαριτωμένη και Αει-
πάρενο
Μαζί με το σμαράγδι του απειρόκακου ύπνου Της που
θροίζει
Κάτω από τα μεγάλα τόξα των μοναστηριών
Πάνω απ' τις πολιτείες μας
Στους ατέλειωτους κύκλους των ουρανών
Τους φορτωμένους με σήμαντρα και σάλπιγγες αση-
μένιες
Για να πάνηγυρίσουμε ξανά τους υμεναιούς μας με τη
Διαφάνεια

Των αγίων τα πρόσωπα είναι λυπημένα;
Είναι τα βλέφαρα των ίσκιων ματωμένα;

Τη μαργαριταρένια στάλα
Ρωτώ να μάθω εγώ γιατί

Οι ανεμοδείχτες είν' αργοί σταματημένοι;
Είν' οι χελώνες από λύκους κυκλωμένοι;

Τη μαργαριταρένια στάλα
Ρωτώ να μάθω εγώ γιατί

Σταυρώνουν πάντα τους αθώους οι δυνάτοί;

Στον τόπο μας με 25η Μαρτίου

Η 25η Μαρτίου είναι η Εθνική μας εορτή. Ο όρος εθνικός είναι αρχαιοελληνικός και σημαίνει αυτό που σχετίζεται με το Έθνος.

Έθνος είναι το σύνολο των ανθρώπων που γίνονται αντιληπτοί και από τους ίδιους και από τους άλλους ως ομογενές σύνολο, καθώς συνδέονται μεταξύ τους με δεσμούς κοινής καταγωγής και ιστορικό παρελθόν, κοινά στοιχεία πολιτισμού, κοινά ιδανικά, κοινή γλώσσα και θρησκεία. Παράλληλα έχουν συνείδηση της διαφοράς τους από τα άλλα ανάλογα σύνολα των ανθρώπων.

Η 25η Μαρτίου είναι η Εθνική μας Εορτή, πανηγυρίζει το Έθνος μας στον Ελλαδικό και παγκόσμιο χώρο, όπου γης, δύο πράγματα:

Α) Τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, τη χαρμόσυνη είδηση, την αναγγελία από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ στην Παρθένο Μαρία, στην Παναγία μας, ότι θα φέρει στον κόσμο τον Χριστό μας, που θα τον σώσει από την αμαρτία. Επομένως ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου είναι ημέρα της σωτηρίας του κόσμου από την αμαρτία.

Β) Την 25η Μαρτίου στο μοναστήρι της Αγίας Λαύρας ύψωσε τη σημαία της Επανάστασής ο Παλαιών Πατρών Γερμανός και κάτω από αυτή ορκίστηκαν οι "Έλληνες με σύνθημα: "Ελευθερία ή Θάνατος" να δώσουν τη ζωή τους στην αποτίναξη της Τουρκικής σκλαβιάς αιώνων και την ίδρυση του Ελληνικού Κράτους.

Αυτή η διπλή γιορτή γιορτάζουμε την 25η Μαρτίου όλοι οι Έλληνες, όπου γης με δοξολογίες, παρελάσεις, ομιλίες, καταθέσεις στεφάνων, συγκίνηση και Εθνική υπερηφάνεια.

Πάσχα στο Κεφαλοχώρι μας

Κάθε Ανάσταση προϋποθέτει: σταύρωση, Γολγοθά, Θυσία! Η Ανάσταση του Χριστού μας γιορτάζεται από εμάς τους Έλληνες περισσότερο από κάθε άλλη θρησκευτική γιορτή.

Στο Κεφαλοχώρι μας Καλαρρύτες η Ανάσταση του Χριστού μας γιορτάζεται σε μια μοναδική ατμόσφαιρα άνοιξης στην Πίνδο και άνοιξης στις καρδιές μας. Αυτό το Αναστάσιμο εύρος έκανε θεσμό να γιορτάζεται Ανάσταση στο κεφαλοχώρι μας Καλαρρύτες με μέγα πλήθος κόσμου: Ντόπιοι, ξενιτεμένοι Καλαρρυτίτες, πολλοί φίλοι των Καλαρρυτιών Έλληνες και Ευ-

ρωπαϊοί.

Μετά τη λειτουργία της Αναστάσεως στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου το χαρούμενο εκκλησίασμα με αγκαλιάσματα, φιλιά, ευχές και αναμμένες άσπρες λαμπάδες ξεχύνεται στις αυλές των σπιτιών μας για το ψήσιμο του πατροπαράδου αρνιού, του κουκουρετασίου, του σπληνάντερου!

Στις αυλές των Καλαρρυτιών ζωντανεύουν ημέρες λαμπερές ημέρες δόξης που το κεφαλοχώρι μας, τότε Δήμος, με έξι χιλιάδες κατοίκους, καλά διαβάσατε έξι χιλιάδες κατοίκους, ξεφάντωνε!

Μετά το φαγοπότι, το τσουγκρί-

σμα των αυγών, τις ευχές μεγάλων και μικρών για υγεία και προκοπή αρχίζει ο χορός με την κασέτα με τα πατροπαράδοτα, γνήσια, δημοτικά τραγούδια, που δεν έλειψαν ποτέ από το στόμα και τους χορούς των Καλαρρυτιών.

Λάμπουν τα μάτια, χαίρονται οι καρδιές και τα βουνά της Πίνδου μας. Μπάρος, Κακαρδίτσα, Πρέσος, Άγιοι Απόστολοι στην αναστάσιμη πανδαισία χρωμάτων των Καλαρρυτιών που έχει πολλές ανθρωπίνες και Ορθόδοξες πτυχές, παρμέτρους γνήσιας ανθρωπιάς.

Τοποθέτηση πινακίδων

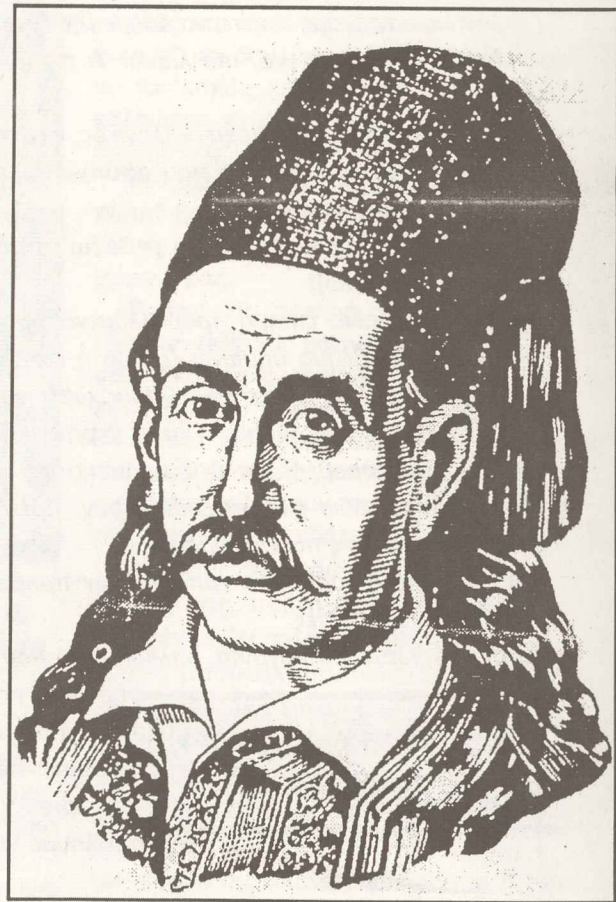
Πολλοί επισκέπτες του κεφαλοχωρίου μας, ξενιτεμένοι Καλαρρυτίτες ή φίλοι των Καλαρρυτιών θαυμάζουν πολλά και διάφορα αξιοθέατα. Σταματούν μπρος σε μια βρύση από τις πολλές όμορφες και επιβλητικές παρουσίες που εστιάζουν πολιτιστικές ανατάσεις των προγόνων μας.

Ρωτούν τους περαστικούς, ποια είναι η βρύση; Λίγοι γνωρίζουν, πολλοί αγνοούν και ελάχιστοι παραπληροφορούν.

Γι' αυτούς τους λόγους άριστο θα είναι η Κοινότητα του χωριού μας να τοποθετήσει πινακίδες μπουτζίνες καλογραμμένες με το όνομα της βρύσης π.χ. Βρύση του Μπούφου, του Παράσχη κ.λ.π.

Να προσεχθεί η σωστή ονομασία και οι τυχόν πληροφορίες να είναι ορθογραφημένες. Τέτοιες πινακίδες βρίσκεις σε πολλά χωριά π.χ. Μέτσοβο. Όλα αυτά συστηθούν δείγμα πολιτισμού και νοικοκυριού.

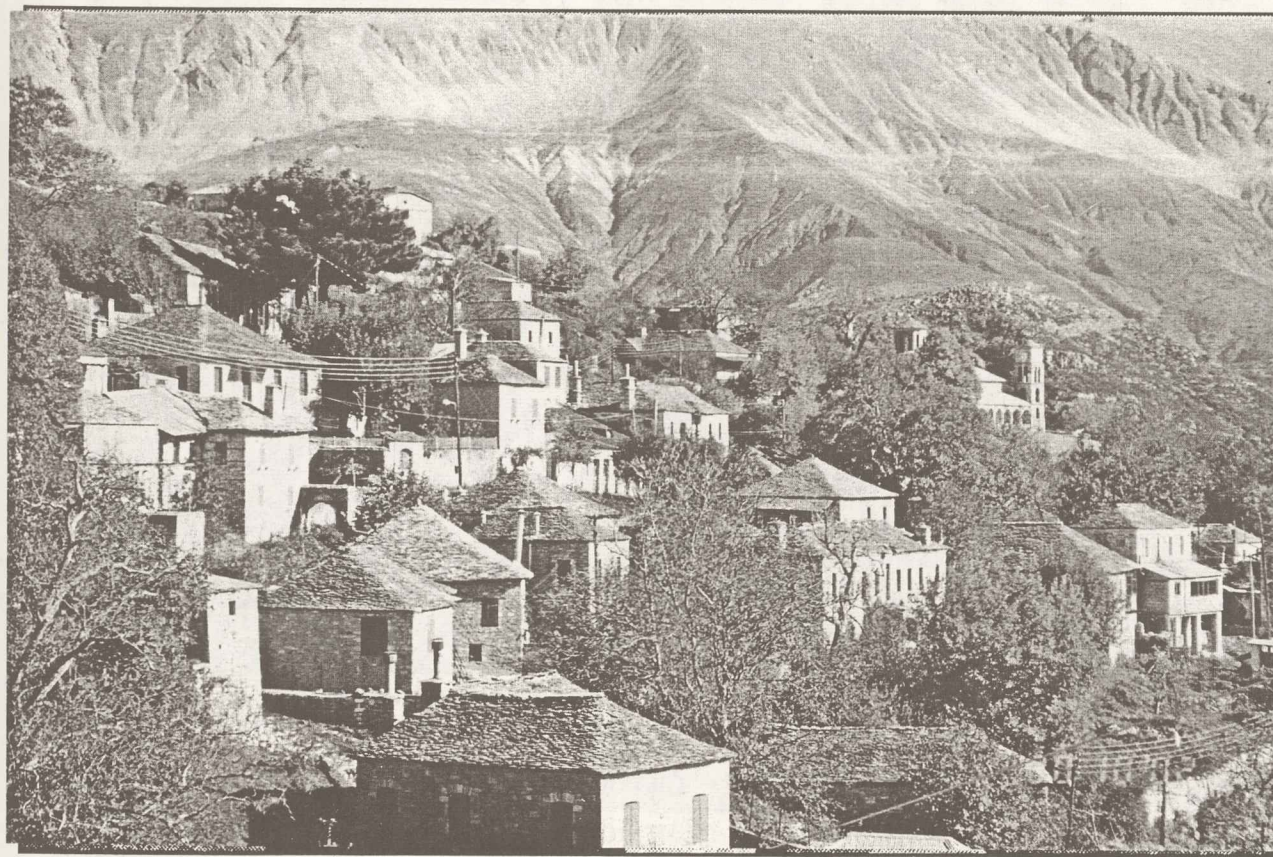
Η αναζήτηση μιας αλήθειας στη ζωή είναι διψα, με-

Μάρκος Μπότσαρης (1790-1823)

Κοντολογίς 25η Μαρτίου είναι μέγιστη ημέρα του Ελληνισμού που ο Θεός μας χάρισε την πνευματική και την Εθνική μας ελευθερία. Χάρη σ' αυτή την Αγία ημέρα υπάρχουν ως Έλληνες ως Έθνος!

τους ανθρώπους μας Προστατευτικά κιγκλιδώματα

Μια ακόμη άποψη του ιστορικού χωριού μας

Στο χωριό μας φυσάει, ένας άνεμος νοικοκυρέματος και προκοπής. Ο κ. Πρόεδρος και το Κοινοτικό Συμβούλιο διαθέτουν πάθος δημιουργίας. Αυτό διαπιστώνει και ο πλέον απαιτητικός συμπατριώτης ή επισκέπτης του κεφαλοχωρίου μας.

Σ' αυτό το τεράστιο έργο για το καλό και την ανάπτυξη του αρχοντοχωριού μας πρέπει να συμβάλλουμε όλοι μας, μικροί μεγάλοι και να διευκολύνουμε το έργο, τόσο στις επισημάνσεις, όσο και την πραγμάτωσή του, δηλαδή στο να γίνει πραγματικότητα.

Σε ορισμένα μέρη του χωριού χρειάζεται να το τοποθετηθούν προστατευτικά κιγκλιδώματα (περίφραγμα από κάγκελα). Θα θυμίσουμε ορισμένα σημεία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπάρχουν και άλλα.

Στην Τσόρα π.χ., όπως κατηγορίζουμε μπαίνοντας στο χωριό στο ρέμα (κάτω απ' τα σπία του Ζώγκου) πρέπει να μπουν προστατευτικά κάγκελα. Κινδυνεύουν παιδιά να πέσουν στο ρέμα!

Κατεβαίνοντας κάτω από το σπίτι των Ζαρμπαιών και πάνω απ' το σπίτι του Μπασδέκη χρειάζονται κάγκελα.

Φυσικά χρειάζεται μελέτη το πράγμα από ειδικούς, διότι τα παραπάνω κάγκελα εκτός από την προστασία των διαβατών, οφείλουν να μην τραυματίζουν την αισθητική του χωριού.

Οι επισημάνσεις γίνονται με φιλική διάθεση στους υπεύθυνους κοινοτικούς άρχοντες, χωρίς να λησμονούμε ότι πολλά έκαναν και πολλά θα κάνουν. Τα προβλήματα πρέπει να λέγονται με καλοπροαίρετη, με καλόγλωσση, με φιλική διάθεση, όπως και στην περίπτωση μας. Προέχει πάντοτε η πρόοδος του χωριού μας.

Η τιμή

Υπάρχει διάχυτη η χνώμη και κυκλοφορεί σε πολλή στόματα: "χάθηκε ο κόσμος, τίποτε δεν έμεινε όρθιο, για ποια τιμή μιλάς, υπάρχει τιμή σήμερα". Η αποφραγματική ρήση, που λέζεται περισσότερο για φτηνούς εντυπωσιασμούς, σε ορισμένες περιπτώσεις απειλεί την αλήθεια.

Ο όρος τιμή είναι αρχαιοελληνικός, έχει τις ρίζες του στα Αρχαία Ελληνικά, στη μεγάλη βρυσσομάνα του έθνους και του παγκοσμίου πνεύματος.

[«αρχ. Τιμή < τιμή (=αποδίδω τιμή, εκτιμώ, σέβομαι)].

Τιμή σημαίνει υπόληψη, κοινωνική εκτίμηση που δικαιούται ο άνθρωπος ως κοινωνικό όν. Η τιμή είναι μείζον στοιχείο της προσωπικότητας του ανθρώπου. Πρόκειται για την προσωπική και κοινωνική του αξία, ότι εξυγύνει τον άνθρωπο στα μέγιστα τα δικά του και στα μέγιστα των άλλων.

Υπάρχει σήμερα στη ρευστή και ανεμελιάστη κοινωνία τιμή στους ανθρώπους. Η απόκτηση στη διακριτική σας ευχέρεια. Γεγονός είναι, πως υπάρχει πρόβλημα σοβαρό τιμής στους ανθρώπους της σύγχρονης κοινωνίας. Ο σκεπτόμενος άνθρωπος ρίχνει τα μάτια στους άλλους, στους πηπασίον, στους συνανθρώπους που είναι οι φορείς της πάσης φύσεως αιτίας. Ο εντοπισμός του κακού είναι σε μέγα μέρος σωστός. Οι γενικεύσεις είναι λάθος.

Ο σκεπτόμενος άνθρωπος οφείλει να προχωρήσει τη σκέψη του και να πει: Μήπως όλοι μας, άθλιος λίγο, άθλιος πολύ έχουμε το μερίδιό μας σ' αυτή την κακοτοπία της ζωής. Καιρός να το σκεφτούμε και πολύ περισσότερο να αηδέψουμε πορεία. Αυτό προϋποθέτει η αξιοβίωτη ζωή!

Ο ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΗΣ

Συνέχεια από την σελίδα 4

Ρεύουν στις ένδειας την αυλόπορτα οι φτωχοί;

Τη μαργαριταρένια στάλα
Ρωτώ να μάθω εγώ γιατί

Συλλέγει ο άνεμος νεκρών παιδιών τη σκόνη;
Βουλιάζουν τα όνειρα στου χρόνου την οθόνη;

Τη μαργαριταρένια στάλα
Ρωτώ να μάθω εγώ γιατί

Το ολόαγνο δάκρυ Σου Αγία Μητέρα
Πίσω από τον καθρέφτη ο θάνατος
Πίσω απ' το ρόδο η οίμωγή

Πάνω απ' το αέτωμα του νυφικού κοιτώνα
Το μαύρο σάβανο της λήθης

Μέσα στην κατάσταση σελίδα του ορίζοντα
Το πύρινο άλογο της καταγιάδας

Κι έρχεσαι Σου Πανώρια Ευαγγελίστρια
Ηδύτητα απροσμέτρητη Παρθένος Μαρία
Φως αβασίλειτο κι έρωτας του φωτός
Αυγή και βλέφαρο της αυγής
Κι όλα μεμιάς αναγαλλιάζουν

Τα' άσπρα σεντόνια αχολογούν στα λιακωτά
Κλώθουν ανάερα φιλιά στους αργαλειούς οι ανυφάν-
τρες

Λαμποκοπούν ξανά της γης τα περιβόλια

Κι είν' η αγάπη Σου
Δέντρο πλατύφυλλο καταμεσής στον κόσμο

Κι είν' η αγάπη Σου
Η μόνη σωτηρία.

Θαμπωμένοι εμείς απ' το θυρέο της Ωραιότητητος
Σου

Από την πονεμένη Σου μελιχρή όψη
Σιωπηλή Παντάνασσα δεν παύουμε να Σ' ανυμνούμε

Η σιωπή Σου σελαγγίζει αδιάτμητη όπως η Τίμια Ζώνη
Σου

Κι η απουσία Σου είναι για μας η πιο φωτεινή πρου-
σία

(Αλλά μήπως κάθε μεγάλη απουσία και κάθε λάμψη
απερίοριστη

δεν είναι πάντα σαν και Σένα σιωπηλές;
Και κάθε άθος κάθε ανασκίρτημα κάθε καρπό
Δεν τα φυλάγει η σιωπή η πιο βαθιά σιωπή η σιωπή
Σου;)

Σε ικετεύουμε Αειπάρενε πάντα Ελεούσα
Γύρισε πάλι κοντά μας

Είτε από το αρχιπέλαγος μαζί με τις αλκυόνες

Κοιμίζοντας τα πιο ευρύχωρα όνειρα

Είτε από τη στεριά με χιλιάδες λαμπάδες

Που ταξιδεύουν σαν ολόφλογα περισσότερα

Άναψε Ρόδο αμάραντο

Και περιτύλιξε με τον ασημένιο χιτώνα Σου

Τη θλιβερή μας γυμνότητα

Φανερώνοντας την επουράνια Κλίμακα

Που θα μας οδηγήσει ως Εσένα

Πάνω από τα βουνά τα ποτάμια την άβυσσο

Στον κόσμο του μέλλοντος δίχως όρια

Δίχως βιγλάτορες και δεσμοκτήρια

Όπου η αγάπη εκτείνεται ως το άσματο του κορυδαλλού.

Η συμπατριώτισσά μας Λίνα Τσαλδάρη - η πρώτη Ελληνίδα Υπουργός

Στις 8 Μαρτίου κάθε χρόνο εορτάζεται η ημέρα της Γυναίκας. Φέτος η σημαντική αυτή γιορτή συνέπεσε, περίπου, με τις εθνικές εκλογές για την ανάδειξη κυβέρνησης και των εκπροσώπων μας στο Ελληνικό Κοινοβούλιο.

Και σ' αυτή την εκλογική αναμέτρηση η συμβολή των γυναικών υπήρξε αποφασιστική για τη διαμόρφωση του εκλογικού αποτελέσματος. Γιατί και σ' αυτές τις εκλογές η Ελληνίδα είτε σαν άνεργη, είτε σαν εργαζόμενη, είτε σαν μητέρα και νοικοκυρά και με άλλες ιδιότητες και... ανισότητες βρέθηκε στο επίκεντρο του προεκλογικού αγώνα.

ΓΡΑΦΕΙ: ΟΙ ΕΚΛΟΓΟΙ ΚΩΝ/ΝΟΣ Β. ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗΣ

7ης Μαρτίου 2004, συνέπεσαν και με την ανάληψη καθηκόντων από την πρώτη γυναίκα υπουργό στη χώρα μας, στην πρώτη κυβέρνηση ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ το 1956.

Πρόκειται για την εξαίρεση συμπατριώτισσάς μας ΛΙΝΑ ΤΣΑΛΔΑΡΗ, κόρη του αιμνήστου ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΛΑΜΠΡΟΥ, διακεκριμένου καθηγητή Πανεπιστημίου και πρώην Πρωθυπουργού.

Ουσιαστικά από εκείνες τις εκλογές άρχιζαν να ψηφίζουν οι Ελληνίδες.

Ο σχετικός νόμος για το δικαίωμα εκλέγειν και εκλέγεσθαι των Ελληνίδων γυναικών χρονολογείται από το 1952, αλλά στις εκλογές εκείνης, της χρονιάς, δεν ψηφίσαν, αφού οι περισσότερες δεν είχαν γραφεί στους εκλογικούς καταλόγους. Περισσότερες ψήφισαν στις αναπληρωματικές εκλογές της επομένης χρονιάς 1953 και το σύνολο περίπου των Ελληνίδων γυναικών ψήφισε το 1956.

Η ΛΙΝΑ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (1887-1981) ως Υπουργός των Κυβερνήσεων του 1956 και 1958, μετείχε στα κέντρα λήψης των αποφάσεων, για τα προβλήματα της χώρας.

Έτσι ως Υπουργός Πρόνοιας εκτιμάται ότι είχε σημαντική συμβολή στη βελτίωση του συστήματος παροχών προς τις ασθενέστερες κοινωνικές τάξεις. Επιπλέον, κατέβαλε αρκετές προσπάθειες για την αναβάθμιση του ρόλου της Ελληνίδας.

Η ΛΙΝΑ ΤΣΑΛΔΑΡΗ, όπως προαναφέρθηκε ήταν κόρη του διακεκριμένου καθη-

Λίνα Τσαλδάρη στο πλευρό του Κων/νου Καραμανλή αμέσως μετά την ορκωμοσία της κυβέρνησης

Η Λίνα Τσαλδάρη (1887-1981)

γητή Πανεπιστημίου και ιστορικού ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ και σύζυγος του πρώην Πρωθυπουργού ΙΩΑΝΝΗ ΤΣΑΛΛΑΔΑΡΗ (1932-33 και 1933-35). Συμπαραστάθηκε στις δύσκολες στιγμές στον ηγέτη του Λαϊκού Κόμματος και μετά το θάνατό του (1936) ανέπτυξε σημαντική δράση σε κρατικά κοινωνικά ιδρύματα.

Εκλέχτηκε με το ψηφοδέλτιο ΚΩΝ/ΝΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ, για πρώτη φορά το 1956 και πάλι το 1958.

Διετέλεσε μέλος της Ελληνικής Αντιπροσωπείας σε γενικές συνελεύσεις του Ο.Η.Ε. και εκπροσώπησε τη χώρα μας σε λίαν σημαντικές Διεθνείς συναντήσεις.

Άφησε πίσω της μια δίτομη ενδιαφέρουσα πραγματεία, υπό τον τίτλο "Εθνικά, Κοινωνικά και Πολιτικά προσπάθειαι".

Αντί άλλων αναφορών στην πολυκύματη ζωή και τη δράση της, θα αναφέρουμε ένα δυσεύρετο κείμενό της (1952), αμέσως μετά την ψήφιση του Νόμου για τη γυναικεία ψήφο. Γράφει λοιπόν, μεταξύ των άλλων: "Το ήμισυ του πληθυσμού της χώρας το οποίον μέχρι τούδε, δεν ηδύνατο να ασκήσει τα καθήκοντα του πολίτου, καλείται ήδη να μετέχει ενεργώς εις όλες τα εκδηλώσεις της πολιτικής ζωής της χώρας. Τοιουτοτρόπως πραγματοποιείται και παρ' ημίν η καθολικότης της ψήφου, η οποία είναι και θεμελιώδης γραμμή των δημοκρατικών και ελευθέρων πολιτευμάτων, ήτις εξασφαλίζει την ισοπολιτείαν και αποτελεί την ευρείαν και σταθεράν, βάση της λαϊκής κυριαρχίας.

Ο γυναικείος κόσμος της Ελλάδος κατέχεται από της ιστορικής δι' αυτόν ημέρας της 30ης Μαΐου 1952 υπό βαθυτάτης συγκινήσεως, συναισθανόμενος πλήρως ότι επωμίζεται νέες υποχρεώσεις και καθήκοντα και ότι αποτελεί πλέον ένα σοβαρότατον παράγοντα, όστις θα έχει σημαντικήν επίδρασιν επί της πολιτικής και κοινωνικής εξελίξεως του Έθνους...".

Ο Θεοφύλακτος Παπακωνσταντίνου στην εφημερίδα "Πρωία" γράφει:

"Ενας αξιωματικός μου είπε:

- Τη μεγαλύτερη συγκίνηση της ζωής μου μου την έδωσαν με τα πιο απλά μέσα οι γυναίκες των χωριών της Ηπείρου. Είχαν μάθει ότι θα περνούσαν νοσοκομειακά αυτοκίνητα από τα χωριά τους και κατέβηκαν στο δρόμο κρατώντας πίπτες, γλυκά, ρακί και δάφνες του βουνού.

Σταμάτησαν τα αυτοκίνητά μας και, χωρίς να εκφωνήσουν κανένα λόγο, μας μοίρασαν τα καλά τους.

Τα πρόσωπά τους ήταν λίγο ωχρά, αλλά πολύ εύληπτα.

"Να είστε ευλογημένοι", μας είπαν. "Έχετε κι εμείς παιδιά στον πόλεμο και νιώθουμε τον πόνο σας".

Και η Ειρήνη Γαλανού στο βιβλίο της "Κάποτε" θα γράφει:

"Αυτές οι γυναίκες δεν σκιάζονται τίποτα. Δεν ταιγκουνεύονται τα αγαθά που κλείει το στήπι τους. Φορτώνουν τα μολύβια τους ταγάρι με κάστανα και πίπτες και βαρελάκια ποτιά και τρέχουν

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΖΑΓΚΛΗ - ΛΥΚΑ Η μάνα του Στρατιώτου

2η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Συνεχίζω με τα δικά της λόγια: "Μας βρήκε λοιπόν ο πόλεμος δίπλα στον τραυματία, που ο πρώτος ήταν της Γκραμπάλας, στρατιώτης με τραύμα στο χέρι. Αυτή τη στιγμή βομβαρδίζουν απέναντι από το Νοσοκομείο Γ. Σταύρου. Πίπτει μία βόμβα και εξαφάνισε μια γυναίκα μαζί με το φορτωμένο ξύλα γαϊδαρό της. Τον πρώτο νεκρό που είδα ήταν ο λοχίας Παπαδόπουλος. Την στιγμή που τον σοβάνωνα, έρχεται ο αρχίατρος Πρίντζος και μου λέγει να προσέχω τους βαριά τραυματισμούς και να μη βλέπουν την τελευταία τους στιγμή τα παλικάρια. Κι εγώ απάντησα: Δεν θα γίνω νεκροθάφισσα των παιδιών... Που να ξέρω πως θα γίνονταν αλήθεια η προφητεία αυτή... Το τι έκανα; Σαν τι έθαψα χιλιάδες και τους συνόδευσά στην τελευταία τους κατοικία..."

Εδώ θα αναφέρω ότι η Μάνα όταν πήγαινε να θάψει τα παλικάρια και παρευρίσκετο πάντοτε στην ταφή, έλεγε κι από ένα

μοιρολόγι για τον καθ'ηγήτρια κ. ΜΑΙΡΗ ΚΩΣΤΗ

σε χρέος της να τους μοιρολογή, γιατί σκεπτόταν ότι η μάνα τους δεν θα τους έβλεπε για να τους μοιρολογήσει...

Και συνεχίζω με τα δικά της λόγια: "Όταν ήμουν στα Γιάννινα - γιατί γύριζαν συνεχώς - και άρχισε ο βομβαρδισμός, πήγαινα όπου κι αν ήμουν, στους θαλάμους των ακρωτηριασμένων, γιατί δεν ήθελα να βασανίζονται κι από τον φόβο. Τους έλεγα: Μη φοβάστε παιδιά, εάν είναι καμιά βόμβα από το Μιλάνο για μένα, θα συμμαριστείτε την τύχη μου.

Είς τις 3 Νοεμβρίου του 1940 έγινε μια αερομαχία υπεράνω της πόλεως μας. Βλέπω για πρώτη φορά τους Ιταλούς να πέττουν με αλεξίπτωτα. Δυστυχώς όμως έπεσαν στην λίμνη, καίτοι ψάξανε οι νησιώτες, δεν μπόρεσαν να τους βγάλουν. Του ενός δεν άνοιξε το αλεξίπτωτο".

Τα δημοσιεύματα του τύπου της εποχής, προσφιλές ακροατήριο, μας δίνουν ανάγλυψη την εικόνα για τον κοινό αγώνα ανδρών και γυναικών.

Ο Θεοφύλακτος Παπακωνσταντίνου στην εφημερίδα "Πρωία" γράφει:

"Ενας αξιωματικός μου είπε:

- Τη μεγαλύτερη συγκίνηση της ζωής μου μου την έδωσαν με τα πιο απλά μέσα οι γυναίκες των χωριών της Ηπείρου. Είχαν μάθει ότι θα περνούσαν νοσοκομειακά αυτοκίνητα από τα χωριά τους και κατέβηκαν στο δρόμο κρατώντας πίπτες, γλυκά, ρακί και δάφνες του βουνού.

Σταμάτησαν τα αυτοκίνητά μας και, χωρίς να εκφωνήσουν κανένα λόγο, μας μοίρασαν τα καλά τους.

Τα πρόσωπά τους ήταν λίγο ωχρά, αλλά πολύ εύληπτα.

"Να είστε ευλογημένοι", μας είπαν. "Έχετε κι εμείς παιδιά στον πόλεμο και νιώθουμε τον πόνο σας".

Και η Ειρήνη Γαλανού στο βιβλίο της "Κάποτε" θα γράφει:

"Αυτές οι γυναίκες δεν σκιάζονται τίποτα. Δεν ταιγκουνεύονται τα αγαθά που κλείει το στήπι τους. Φορτώνουν τα μολύβια τους ταγάρι με κάστανα και πίπτες και βαρελάκια ποτιά και τρέχουν

Η Καλλιόπη Λύκα με Έλληνες Αξιωματικούς το 1940

να φιλέσουν τα παιδιά.

Να τες, ήρθαν και πάλι με τη βροχή και τη νύχτα. Ήρθαν με τη μιλιτιά τους τη λεβέντικη, με τα σεκούνια, άλλες με κοτσίδες σα χιόνι και μαύρες μπόλιες...

- Γεια σας λεβέντες!

- Μας γλιτώσατε την πατρίδα. Δεν θ' απολείψουμε απ' το πλευρό σας.

Είναι οι ίδιες που θ' ανεβάσουν όπλα και φάρμακα και τροφές στους γκρεμούς, βοηθώντας στα Γιάννις στον αγώνα.

Είναι οι Νίκες..."

Και η Καλλιόπη Λύκα γράφει στις δικές της αναμνήσεις: "Γύριζα την νύκτα από νοσοκομείο σε νοσοκομείο και με γνώριζαν οι χωροφύλακες. Ήξεραν ότι δεν υπάρχει στο δρόμο θηλυκό άλλο. Πήγαινα συνεχώς σε αυτούς που ήταν βαριά για να τους πω δυο λόγια και να τους πω τα καταπληκτικά νέα των Νικών μας. Γύριζα στους στρατώνες και όπου υπήρχε στρατός να τους σμιλήσω και να δω στα πρόσωπα όλων την χαρά. Έτσι συνεχώς. Νοσοκομείο, εργασία και σμιλιά".

Και γι' αυτή την περίοδο ο Άγγελος Τερζάκης σημειώνει:

"Αρχισαν οι χαρές μας, γιατί ο Στρατός μας νικούσε. Από θρίαμβο σε θρίαμβο σκαρφάλασε ο Έλληνας στρατιώτης πάνω στις χιονισμένες κορυφές των απάτητων αλβανικών βουνών. Μόνο όποιος έτυχε να επισκεφθεί το άγριο εκείνο τοπίο μπορεί να καταλάβει τι θα πει πόλεμος πάνω σ' εκείνα τα κατάρβαλα!"

Στις έξι παρά τέταρτο το βράδυ της 21ης Νοεμβρίου 1940, ένα τάγμα κι ένας λόχος μπαίνουν στην Κορυτσά. Η πολιτεία υποδέχεται τους ελευθερωτές σε παραλήρημα, πνιγμένη στις σημαίες. Είναι η τέταρτη φορά μέσα σε είκοσι οκτώ χρόνια που η ελληνική Κορυτσά ξανάρχεται στα ελληνικά χέρια.

Ήταν η πρώτη πέρα από τα σύνορα μεγάλη πολιτεία, η μεγαλύτερη της Βορείου Ηπείρου, που κυριεύει ο ελληνικός στρατός".

Αλλά όταν η μάχη τελειώνει, αρχίζει το θλιβερό ανθρώπινο καθήκον της πε-

ριουλολογίας των τραυματιών.

"Την πρώτη φορά που φόρεσαν άρβυλα", διηγείται η Καλλιόπη Λύκα, "θα πήγαινα στη Λάρισα 12 αυτοκίνητα τραυματίας. Ήταν η 11η Νοεμβρίου του 1940, εποχή ένδοξη και τραγική. Πάιρν 12 αυτοκίνητα τραυματίες και αναχωρώ για Καλαμπάκα. Δυστυχώς δεν υπήρχε νοσοκομείο και έτσι βρέθηκα στα Τρίκαλα. Κι εκεί τα ίδια. Έπειτα πήγα στη Λάρισα, σε ένα υπέροχο νοσοκομείο. Εκεί αφού παρέδωσα τα παιδιά ζήτημα από τον Νομάρχη ότι μπο-

ρούν να μου δώσουν. Το ίδιο και στα Τρίκαλα... Από τη Λάρισα ως τα Τρίκαλα έκανα 12 ώρες, γιατί συνεχώς τα αεροπλάνα τα ιταλικά ήσαν από πάνω από τον κάμπο τον θεσσαλικό. Ταξίδεψα συνεχώς νύκτα με τραυματίες, γιατί δεν μπορούσαμε να τους αφήσουμε στα Γιάννινα, λόγω ελλειψείας κλινών και για τον φόβον του βομβαρδισμού. Δύσκολη αποστολή. Χωρίς φώτα να ταξιδεύω συνεχώς, να πηγαίνω να παίρνω τραυματίες, να πηγαίνω μακριά και διάφορα, για να μπορέσουν τα παιδιά μας να νικήσουν. Αλλά με πόσες θυσίες δεν μπορεί η γλώσσα να τα περιγράψει. Αρχισαν Νίκες, άρχισαν βομβαρδισμοί. Πόλις έρημος... Μόνον 10 αδελφές Ηπειρώτισσες. Δουλειά νύκτα-μέρα. Οι αδελφές στο νοσοκομείο. Κι εγώ από νοσοκομείον σε νοσοκομείον να κλείνω τα μάτια των παιδιών. Ενθουμάμια ένα βράδυ σαβάνωσα 27 λεβέντες..."

Ήταν γενναίο παιδί!

Με τα θαμπόχρυσά κουμπιά και το πιστόλι του

Με τον αέρα του άντρα στην περπατησιά

Και με το κράνος του, γυαλιστερό σημαδί

-Φωτιά στην άνομη φωτιά!

Βρόντηξαν τα βουνά της Αλβανίας

Δεν έκλαψαν

Γιατί να κλάψουν

Ήταν γενναίο παιδί!

Θα γράφει ο Οδυσσεύς Ελύτης στο "Άσφα πρωτό και πένθιμο στο χαμένο

ανθυπολοχαγό της Αλβανίας".

Και η Καλλιόπη Λύκα διηγείται: "Πήγα στο Αργυρόκαστρο, πήγα στην Πρεμετή, επήγα να συναντήσω την 2α Μεραρχία στο Λάμπτοβο, την πατρίδα των Ζαππαίων".

Σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να αναφέρω ότι οι στρατιώτες την πρωτοφώναξαν Μάνα στο ένδοξο Αργυρόκαστρο, γιατί είχε εν τω μεταξύ εκδοθεί βασιλικό διάταγμα με το οποίο η Καλλιόπη Λύκα, υιοθετούσε επίσημως "Μάνα του Στρατιώτου". Την δέχθηκαν με τον ζέφρο ενθουσιασμό της Νίκης και με την αγάη Μάνα!

Και συνεχίζω την διήγησή της: "Από το Αργυρόκαστρο καβάλα απέναντι στο βουνό. Ένα αεροπλάνο περμένο και 7 μολύβια ψόφια από την λάσπη και το κρύο. Και το μεγάλο δράμα των κρυσταλλοπημάτων. Να βγάζω τις αρβύλες των παιδιών και να βγαίνουν και τα δάκρυα..."

Είς τις 31 Δεκεμβρίου του '40 (παραμονή Πρωτοχρονιάς) ήρθαν από το Καλαράτι 600 τοσλιόδες με κρυσταλλοπημάτων. Μια ημέρα 100 πόδια κόψαμε. Κάναμε πολλά χειρουργεία. Τι έγινε δεν μπορώ να τα περιγράψω..."

Για τον φοβερό εχθρό του Έλληνα στρατιώτη, το κρύο που προστέθηκε στην πεισματώδη αντίσταση των Ιταλών, ο Άγγελος Τερζάκης γράφει:

"Στη μάχη πέφταν οι μαχητές πρηνήδον να προσφύλαχτούν ή να σημάδωνουν, κι από πίσω βλέπεις τα άρβυλά τους δίχως σόλες, τις πατούσες τους γυμνές.

Με τις γυμνές αυτές πατούσες πορεύονται πάνω στα χιόνια, σ' ακαθία, στους λεπίδωτους βράχους..."

Με τις στολές αυτές, που έχουν μουσκέψει από βροχές άσπεστες, περνούν ποτάμια, ρέματα, κοιμούνται, μάχονται, στεγνώνουν, τσιφτουρίζουν, παγώνουν...

Κρυσταλλοπημάτων νεκρώνων τα άκρα κάθε μέρα και σε περισσότερους. Ήταν σαν ένας θάνατος ύπουλος, τημηματικός, που δάγκωνε κι έκοβε κομμάτια από τα κορμιά, να τ' αφήσει σκακαμέννα..."

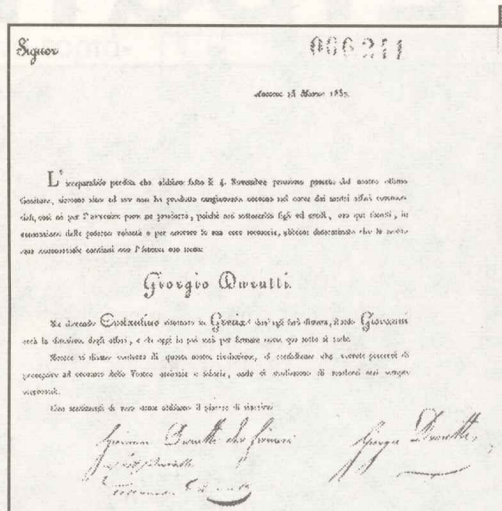
Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΔΟΥΡΟΥΤΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΟ Α' ΜΙΣΟ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΑ

4η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στην Αγκώνα οι Δουρούτη αναπτύσσουν ένα πολιτικο-κοινωνικό και ένα οικονομικό πεδίο δράσης, τα οποία εναρμονίζονται και αναδεικνύονται ιδιαίτερα στη δεύτερη γενιά. Στο πρώτο επίπεδο εντάσσεται η δραστηριότητά του Γεωργίου Δουρούτη κατά την επανάσταση του 1821, η σχέση του με τον Καποδίστρια και αργότερα η σχέση της οικογένειας με τον Όθωνα και η ανάληψη της θέσης του προξένου στο ποντιφικό λιμάνι. Στο δεύτερο παράλληλο επίπεδο εντάσσονται οι οικονομικές δραστηριότητες που ξεκινούν από γενικές εμπορικές δραστηριότητες για να καταλήξουν στον δευτερογενή τομέα της μεταξουργίας. Εδώ θα πρέπει να αναγνωρίσουμε την δυναμική της δεύτερης γενιάς Δουρούτη.

Γράφει η: **ΜΑΡΙΑ - ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΧΑΤΖΗΔΑΝΝΟΥ**

Η ελληνική παροικία της Αγκώνας, όπως και εκείνη της Τερνέστης, συνέδραμε την επανάσταση του 1821, κυρίως με την παροχή χρηματικής βοήθειας και υποστήριξης στους πρόσφυγες. Η Αγκώνα παρουσιάζει τη γεωγραφική ιδιαιτερότητα, σε σχέση με τις άλλες παροικίες, να αποτελέσει τον διαμετακομιστικό σταθμό από την Ελλάδα προς πολλές ιταλικές πόλεις, Ρώμη, Μπολόνια, Πίζα, Πάντοβα, Παβία. Αυτό σημαίνει ότι φοιτητές, έμποροι, πολιτικοί, διανοούμενοι περνούν από την Αγκώνα και βέβαια πολλοί από αυτούς συναντούν τους Έλληνες της Παοικίας. Τα πρώτα χρόνια της Επανάστασης περνάει από την Αγκώνα, όπου γνωρίζει τον Γ. Δουρούτη, και ο Γεώργιος Μαυρομμάλης πηγαίνοντας στη συνοδο της Βερόνας: είναι επίσης ιστοριογραφικά τεκμηριωμένο ότι ο Γ. Δουρούτης γνώριζε τον Ιγνάτιο Ουγγροβλαχίας, αφού αυτός του συστήνει τον Ι. Καποδίστρια το 1827. ενδεικτική επίσης αναφέρει ότι και ένας άλλος διάσημος ιταλοθρεμμένος, ο Μάρκος Ρενιέρης, συνδεόταν με μακρά φιλία με τους Δουρούτη. Η Αγκώνα αποτελεί και χώρο υποδοχής πολλών Ελλήνων φοιτητών που έχουν προορισμό τα ιταλικά πανεπιστήμια: μοναδική παραμένει η σχετική περιγραφή του Ειρηναίου Ασώπιου με τις αναμνήσεις του από την Ιταλία. Ο Ειρηναίος Ασώπιος είχε γνωρίσει τον Γ. Δουρούτη και σημειώνει με τη μαρτυρία του τις δύσκολες σχέσεις των

Εγκύκλιος του εμπορικού οίκου Δουρούτη που ανακοινώνει την αναδιάρθρωση της επιχείρησης μετά τον θάνατο του Γεωργίου, 13 Μαρτίου 1837 (ΓΑΚ, Μικρές συλλογές, Κ. 19α, συλλογή Δουρούτη)

Ορθοδόξων με τους αλλοδόξους της ποντιφικής πόλης. Με συγκριτικό πλεονέκτημα τη γεωγραφική θέση της Αγκώνας, ως σημείου υποδοχής στον ιταλικό χώρο, οι Δουρούτη δημιουργούν ένα πλέγμα κοινωνικών σχέσεων, στο οποίο πρωταγωνιστής είναι ο Κωνσταντίνος Δουρούτης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της στρατηγικής είναι ότι το 1830, ο Κωνσταντίνος συστήνει στον πατέρα του να προσφέρει θερμή φιλοξενία στον αδελφό του Μεγάλου Δραγουμάνου της Πόρτας Ιωάννη Αργυρόπουλο, που κατευθύνεται μαζί με τον ανηψιό του Μεγάλου Πίζα, καθόσο οι Αργυρόπουλοι ήταν συστημένοι από τον φίλο, έμπορο της Ζακύνθου, Στ. Στραβοπόδη. Όταν ο Όθωνας πήγε στην Ιταλία το 1836, πέρασε από την Αγκώνα ως φιλοξενοούμενος των Δουρούτη, ενώ ο Κ. Δουρούτης περιμένει την ευνοία του για την ίδρυση των μεταξουργείων στη Σπάρτη. Είναι φανερό η ηγετική θέση του Γ. Δουρούτη μέσα στην ελληνική παροικία, γι' αυτό διορίζεται πρώτος πρόξενος του ελληνικού βασιλείου στην Αγκώνα στις 17 Αυγούστου 1833. Η αίτηση για τη θέση αυτή είχε γίνει από τον Κωνσταντίνο Δουρούτη για λογαριασμό του πατέρα του και η πράξη αυτή σηματοδοτεί τη δυναμικότητα του Κωνσταντίνου Δουρούτη που θα εξελιχθεί σε κινητήρια δύναμη της οικογένειας. Ας σημειωθεί ότι την ίδια περίοδο πρόξενος στο Λιβόρνο διορίζεται ο επίσης ηπειρώτης παροικος Παναγιώτης Πάλλης. Τον επόμενο χρόνο ο Γ. Δουρούτης προτείνει στον υπουργό Εξωτερικών, τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο, διεύρυνση των διπλωματικών σχέσεων του ελληνικού βασιλείου με τα άλλα λιμάνια και πόλεις του

Από τα αριστερά προς τα δεξιά:

1. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ, 2. ΕΥΑΝΘΙΑ Π. ΜΟΥΣΑΦΙΡΗ, 3. ΠΕΤΡΟΣ Δ. ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ, 4. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, 5. ΑΧΙΛΛΕΑΣ Δ. ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Δ. ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

ποντιφικού κράτους. Πράγματι το 1835 ο Γ. Δουρούτης αποκτά το δικαίωμα να διορίζει προξενικούς πράκτορες σε άλλα μέρη του ποντιφικού κράτους. Παράλληλα αρχίζουν οι πρώτες διπλωματικές συλλογές του νεοσύστατου ελληνικού κράτους με το ποντιφικό. Το 1837 ξεκινούν διπλωματικές συζητήσεις στη Ρώμη για τη σύναψη συνθήκης εμπορίου και ναυτιλίας μεταξύ Ελλάδας και ποντιφικού κράτους. Αυτή την περίοδο, κατά την οποία μπαίνουν τα θεμέλια των διπλωματικών σχέσεων του ελληνικού κράτους, οι ελληνο-ποντιφικές σχέσεις δεν φαίνεται να έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα. Αντίθετα όμως με το χαμηλό διακρατικό επίπεδο συνεργασίας, η εμπειρία του Γ. Δουρούτη από την τετραχρονική προξενική θητεία του μπορεί, νομίζω, να αποτιμηθεί ως εμπορική εμπειρία και ευκαιρία διείσδυσης στην ποντιφική επικράτεια. Τα άμεσα οφέλη αυτής της πρώιμης διπλωματικής θέσης για τους Δουρούτηδες ήταν πενιχρά. Μετά τον θάνατο του Γ. Δουρούτη ένα μικρό γράμμα του Κ. Δουρούτη πληροφορούσε το Υπουργείο Εξωτερικών ότι ο αδελφός του Ιωάννης, που στο μεταξύ είχε διοριστεί αντικαταστάτης, αναγκάστηκε να παραιτηθεί, αφού ο πατέρας τους δεν είχε πάρει καμιά αποζημίωση ως πρόξενος ούτε για τα έξοδά του.

Μετά το 1825 ο Κ. Δουρούτης, όπως θα φανεί παρακάτω, ουσιαστικά είχε φύγει από την Αγκώνα.

Από το φωτογραφικό μας Αρχείο Στις 4 Νοεμβρίου 1836 πεθαίνει ο Γ. Δουρούτης στην Αγκώνα λίγο αργότερα και ο Αθανάσιος εγκαθίσταται στο ελληνικό κράτος, και έτσι ο μόνος που παραμένει στην Αγκώνα είναι ο πρωτότοκος Ιωάννης. Μια τελευταία έκφραση του δεσμού της οικογένειας με την παροικία της Αγκώνας αποτελεί μια επιστολή του Κ. Δουρούτη τον Ιούλιο του 1894. Η πτώση της επαναστατικής ρωμικής δημοκρατίας το 1849 συμπεράσσει και τη δημοκρατική φρουρά της Αγκώνας, η οποία μετά από σκληρή πολιορκία, παραδόθηκε στους Αυστριακούς στις 22 Ιουνίου 1849. Ο Κ. Δουρούτης βρισκόταν αυτή την περίοδο στην Τερνέστη και προσπαθούσε να διασώσει τον αδελφό του Ιωάννη και τους 40 εναπομείναντες Έλληνες εμπόρους της παροικίας. Με την ευκαιρία αυτή τονίζει τον ρόλο του ελληνικού κράτους - προστάτη στη συσπείρωση των Ελλήνων υπηκόων: "Το Βασιλικόν ατμόπλοιοι μέλλον να διατρέξει τον Αδριατικόν κόλπον, ολίγων ωρών μόνον διάπλουν θέλει παρακλίνει του τακτικού πλοίου του, αλλ' οι ολίγοι εκείνοι ώροι θέλει διασώσωναι κινδυνεύοντες Έλληνες, και θέλει δώσει δείγμα τρανώντατον εις άπαντας ότι επί ματαίω δεν απολαμβάνει νινάς την ελληνική εθνικότητα, και ότι η πατρική Κυβέρνησις της Α.Μ. του Βασιλέως της Ελλάδος τυχούσης ανάγκης και εις αυτήν την αλλοδαπήν κήδεαι των συμφορώντων των υπηκόων της".

Συνεχίζεται...

Λάδι στο Λυχνάρι

Για την εφημερίδα «Κ.Ν.»

- Είκοσι (20) ευρώ, ο κ. ΝΤΙΝΟΣ ΓΚΑΡΤΖΟΝΙΚΑΣ, που διαμένει στα Ιωάννινα.
- Πενήντα (50) ευρώ, ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΩΛΑΣ, που διαμένει στην Πάτρα.
- Πενήντα (50) ευρώ, ο κ. ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΛΕΤΟΣ, Νομαρχιακός Σύμβουλος που διαμένει στα Ιωάννινα.
- Είκοσι (20) ευρώ, ο κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΑΡΓΙΑΝΝΗΣ, που διαμένει στη Λάρισα.
- Πενήντα (50) ευρώ, η κ. ΤΖΕΝΗ ΓΚΑΤΖΟΓΙΑ, που διαμένει στη Θεσσαλονίκη.
- Τρίντα (30) ευρώ, ο κ. ΕΛΕΝΗ ΛΩΛΑ, που διαμένει στα Ιωάννινα.
- Είκοσι (20) ευρώ, ο κ. ΣΠΥΡΟΣ ΦΑΣΟΥΛΑΣ, που διαμένει στην Αθήνα.
- Τρίντα (30) ευρώ, ο κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΠΕΛΛΑΛΗΣ, που διαμένει στη Λάρισα.
- Πενήντα (50) ευρώ, ο κ. ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΠΕΛΛΑΛΗΣ, που διαμένει στο Μεσολόγγι.
- Δέκαπέντε (15) ευρώ, η κ. ΛΕΛΑ ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ, που διαμένει στα Ιωάννινα.
- Δέκα (10) ευρώ, η κ. ΧΑΡΑ ΚΑΜΤΣΙΚΑ - ΜΗΤΣΟΥΡΗ, που διαμένει στα Ιωάννινα.
- Είκοσι (20) ευρώ, ο κ. ΚΩΝ/ΝΟΣ Β. ΡΟΥΚΗΣ, που διαμένει στο Μαχαιρά Αιτωλοακαρνανίας.
- Δεκαπέντε (15) ευρώ, ο κ. ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΡΟΥΚΗΣ, που διαμένει στο Μαχαιρά Αιτωλοακαρνανίας.
- Είκοσι (20) ευρώ, ο κ. ΙΩΑΝΝΗΣ Β. ΡΟΥΚΗΣ, που διαμένει στο Μαχαιρά Αιτωλοακαρνανίας.
- Είκοσι (20) ευρώ, η κ. ΤΖΕΝΗ ΚΡΙΚΩΝΗ, που διαμένει στα Ιωάννινα.
- Είκοσι (20) ευρώ, ο κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΓΛΩΝΑΣ, που διαμένει στη Νίκη Λάρισα.

Ο Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτών "Η ΠΙΝΔΟΣ" ευχαριστεί θερμά τους αγαπητούς συμπατριώτες μας, που ενισχύουν την έκδοση της εφημερίδας μας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

- ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ**
- Η κ. ΝΑΤΑΣΙΑ ΠΑΖΑΪΤΗ - ΓΚΟΓΚΑΚΗ, σύζυγος του πρώην ταμία του Συνδέσμου κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Θ. ΓΚΟΓΚΑΚΗ, γέννησε κορίτσι στα Γιάννενα.
 - Η ΕΙΡΗΝΗ ΔΗΜ. ΤΖΟΜΑΚΑ, ετών 63 στα Ιωάννινα.
 - Ο ΗΛΙΑΣ ΜΟΚΑΣ ή ΓΚΙΚΑΣ, ετών 90, στο Αγρίνιο.
- ΘΑΝΑΤΟΙ**
- Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΓΑΚΗΣ) ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ, ετών 78 στη Λάρισα.
 - Ο Σύνδεσμός μας εύχεται στους πανευτυχείς γονείς της νεογέννητης, να ζήσει ευτυχισμένη και χαρούμενη.
- ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ**
- Ο κ. ΜΠΟΡΟΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ του Γεωργίου και η κ. ΣΙΑΒΑΛΑ ΠΑΣΧΑΛΙΑ, έδωσαν αμνηστία υπόσχεση γάμου, στη Λάρισα.
 - Ο Σύνδεσμός μας συγχαίρει θερμά το εκλεκτό ζεύγος των μνηστευθέντων και εύχεται καλά στέφανα.
- ΘΑΝΑΤΟΙ**
- Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΓΑΚΗΣ) ΜΠΑΚΑΓΙΑΝΝΗΣ, ετών 78 στη Λάρισα.
 - Η ΕΙΡΗΝΗ ΔΗΜ. ΤΖΟΜΑΚΑ, ετών 63 στα Ιωάννινα.
 - Ο ΗΛΙΑΣ ΜΟΚΑΣ ή ΓΚΙΚΑΣ, ετών 90, στο Αγρίνιο.
- Ο Σύνδεσμός μας απευθύνει συλλυπητήρια στους οικείους και τους συγγενείς των σεμνήτων συμπατριωτών μας, και εύχεται, το χώμα που τους σκέπασε να είναι ελαφρύ και η μνήμη τους αιώνια.

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

- Σε αρχαιρεσίες που έγιναν στις 16-3-2004 στην Ένωση Ραδιοερασιφίλων Ιωαννίνων, για την ανάδειξη Νέου Διοικητικού Συμβουλίου, επενελέγη για μια ακόμη φορά ο εξαιρετός συμπατριώτης μας και πρώην Πρόεδρος του Συνδέσμου μας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΦΑΣΟΥΛΑΣ.
- Σε εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις 21-4-2004 το Δ.Σ. του Δημοτικού Περιφερειακού Θεάτρου Ιωαννίνων βράβευσαν τον εξαιρετό συμπατριώτη μας ηθοποιό κ. ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΙΖΙΟ, με την ευκαιρία των 2.000 παραστάσεών του. Για τη ζωή του, τις σπουδές του και τη λίαν σημαντική προσφορά του μίλησαν τόσο ο Αντιπρόεδρος του ΔΗΠΕΘΕ κ. Ανδρέας Αναγνωστόπουλος, όσο και ο ηθοποιός κ. Νίκος Σφαϊράπουλος. Τέλος ο Πρόεδρος του ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων κ. Βασίλειος Ευταξίας επέδωσε τιμητική πλακέτα στον κ. ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΙΖΙΟ.
- Κατά τις αρχαιρεσίες που πραγματοποιήθηκαν, για την ανάδειξη νέου Διοικητικού Συμβουλίου στον Κυνηγετικό Σύλλογο Ιωαννίνων εξελέγη τρίτος κατά σειρά σε ψήφους και ο εκλεκτός συμπατριώτης μας κ. ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΣΑΚΑΒΙΤΣΗΣ του Ηλία.
- Ο Σύνδεσμός μας συγχαίρει θερμά τους εκλεκτούς συμπατριώτες μας, τόσο για την εκλογή τους, όσο και για τη βράβευσή ενός εξ αυτών.

ΕΡΓΑ ΣΤΟ ΟΔΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ

Το Νομαρχιακό Συμβούλιο Ιωαννίνων, για την άμεση αντιμετώπιση προβλημάτων, που παρουσιάστηκαν από καταπονήσεις ενέκρινε τη χρηματοδότηση τεσσάρων (4) έργων. Μεταξύ αυτών την "Κατασκευή αναβαθμών στην Κηφίνα". Με την κατασκευή του έργου αυτού ελπίζουμε ότι θα βελτιωθεί αισθητά η κατάσταση στην είσοδο της Κηφίνας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Καλαρρυτών ενημερώνει τους συμπατριώτες και φίλους του χωριού μας, για τις δραστηριότητες του, γύρω από τα θέματα που αφορούν τον Ι.Ν. κατά το τρίμηνο: Φεβρουάριος - Μάρτιος - Απρίλιος 2004 (χρηματικά ποσά - δωρεές κ.λ.π.):

- Α' ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ - ΔΩΡΕΕΣ:**
1. **Ανώνυμος** από το Ιατρικό προσωπικό του Κ.Υ. Παράντων για τις ανάγκες Ι.Ν.
 2. **Η κ. Μπαζάκη - Αλεκοπούλου Ελένη**, από Πάτρα, για τις ανάγκες του Ιερού Ναού.
 3. **Η κ. Πατούνη - Βακόλα Βικτωρία**, από Ιωάννινα, στη μνήμη αδελφού της Ευρ. Πατούνη.
 4. **Ο Σύλλογος των εν Αττική Καλαρρυτινών**, αντί στεφάνου, στη μνήμη Σωτ. Στούμης.
 5. **Ο κ. Στάμος Βασίλειος**, από Αθήνα, αντί στεφάνου, στη μνήμη Γεωργίου Μπακαγιάννη.
 6. **Ο κ. Κότσιας Πέτρος του Βασίλ.**, από Ιωάννινα, για τις ανάγκες Ιερού Ναού.
 7. **Ο Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτών "Η ΠΙΝΔΟΣ"** στη μνήμη Ειρήνης Δημ. Τζομάκα.
 8. **Η κ. Μπιδοδάκη - Γκλώνα Μαρία**, από Λάρισα, χρηματικό ποσό, για αγορά λουλουδιών Επιταφίου.
 9. **Η οικογένεια Σωτηρίου Ευαγ. Σακαβίτση**, από Ανατολή Ιωαννίνων, αντί στεφάνου, στη μνήμη της μητέρας και για τις ανάγκες Ιερού Ναού.
 10. **Ο κ. Γκομάς Ευάγγελος**, από Ιωάννινα, δώρισε μια κλειδαριά ασφαλείας κεντρικής θύρας Ιερού Ναού.
 11. **Η κ. Μπίτα Διονυσία**, από Ανατολή Ιωάννινα, έστειλε αρκετά λουλούδια (όπως κάθε χρόνο) για τον στολισμό του Επιταφίου, την Μεγάλη Παρασκευή.

Ε' ΟΙΚΟΠΕΔΟ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ

Όπως είναι γνωστό πριν από 3 ή 4 έτη, το οικόπεδο, που βρίσκεται στη θέση "ΦΥΤΡΟ", κάτω από την οικία Σωτ. Γεροδήμου, στους Καλαρρύτες, ιδιοκτησίας του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Καλαρρυτών (από δωρεά Απιδάσ συζύγου Αχιλλέα Ζαγκλή), είχε παραχωρηθεί, για χρήση, στον Πατριωτικό Σύνδεσμο Καλαρρυτών "Η ΠΙΝΔΟΣ", ύστερα από αίτησή του, για να κατασκευάσει και λειτουργήσει, με δαπάνες, του παιδική χαρά. Ο Πατριωτικός Σύνδεσμος, όμως, λόγω απρόβλεπτων οικονομικών δυσχεριών, δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει την επιθυμία του αυτή. Ήδη ο ανωτέρω Σύνδεσμος, με έγγραφό του αποδέχτηκε να ανωτέρω οικόπεδο, αφού ο Πρόεδρος, της Κοινότητας ενημέρωσε το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο ότι, πρόκειται να ζητήσει, με αίτησή του, να του παραχωρηθεί για χρήση, ώστε, ο Πανθεσσαλικός Σύλλογος Λαρίσης, να προβεί στην κατασκευή παιδικής χαράς, με δαπάνες του.

Ζ' ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΦΑΛΤΗ

Έντονο, καθώς και δυσπρόσιτο παραμένει το πρόβλημα έλλειψης Ιεροφάλη στον Ιερό μας Ναό, αφού ο προσωρινά ευρεθείς και προσφερθείς Ιεροφάλης, μας εξυπηρετεί μόνο ένα μήνα, λόγω επαγγελματικών του προβλημάτων. Από τον Φεβρουάριο μήνα, το πρόβλημα του Ιεροφάλη, παραμένει μέχρι σήμερα. Το Ι.Ν. και το Πάσχα, η προσπάθεια, το φιλότιμο και η θέληση ορισμένων συμπατριωτών μας, έδωσε προσωρινή λύση μέχρι σήμερα. Ας ελπίσουμε ότι, με τη βοήθεια όλων των συμπατριωτών και του Αγίου Νικολάου, θα δοθεί οριστική λύση.

Η' ΘΕΡΜΑΝΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Ένα άλλο μακροχρόνιο και δυσπρόσιτο πρόβλημα, που θα απαιτήσει τους ενορίτες μας, λόγω του μεγάλου ψύχους, τους χειμερινούς μήνες, είναι θέρμανση του Ιερού Ναού. Το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο, αρκετά χρόνια τώρα, προσπαθεί να βρει λύση και να συντάξει μελέτη, που να επιτρέπει, η 8η Εφορεία Βυζαντινών Μνημείων, την ταποθέτηση ειδικού μηχανισμού θέρμανσης, ώστε να μην υποστούν και άλλες φθορές, οι ήδη φθαρμένες Αιγιογραφίες του Ιερού Ναού.

Το Σάββατο 17-4-2004, αρμόδιος υπάλληλος της ανωτέρω Υπηρεσίας επισκέφθηκε τον Ιερό Ναό και σε συνεργασία με τον μελετητή, πιστεύουμε ότι, θα δώσουν την επιβεβαιωμένη λύση, ώστε να αρχίσουν, σύντομα, οι εργασίες ταποθέτησης του εν λόγω συστήματος θέρμανσης.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΝΕΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΣΤΟΝ ΠΑΝΘΕΣΣΑΛΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΝΩΝ "ΟΙ ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ"

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Πανθεσσαλικού Συλλόγου Καλαρρυτινών "ΟΙ ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ" που προήλθε από τις αρχαιρεσίες της 4ης Απριλίου 2004, έχει ως εξής:

- ΠΡΟΕΔΡΟΣ:** Τσώκας Βασίλειος του Ηλία
- ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ:** Τσώκας Κων/νος του Παναγιώτη
- ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ:** Ρούμπας Νικόλαος του Πέτρου
- ΤΑΜΙΑΣ:** Φασούλας Παυλίνης του Χρήστου
- ΚΟΣΜΗΤΟΡΑΣ:** Τσώκας Γεώργιος του Ιωάννη
- ΥΠ. ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΥ:** Τσώκα - Ζαγκλή Ευαγγελία του Παύλου
- ΜΕΛΟΣ:** Φοφίκα Αθανασία του Δημητρίου
- Ο Πρόεδρος και τα μέλη του Δ.Σ. του Πατριωτικού Συνδέσμου Καλαρρυτών "Η ΠΙΝΔΟΣ" συγχαίρουν θερμά το νέο Διοικητικό Συμβούλιο των συμπατριωτών μας στη Θεσσαλία και εύχεται καλή επιτυχία στο έργο του.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ

Στη θέση των επισημάνσεων της εφημερίδας μας, θα δημοσιεύσουμε στο φύλλο αυτό τις πραγματικά αξιόλογες επισημάνσεις στο συμπατριώτη μας Ιερέα ΣΠΥΡΟΥ Δ. ΜΠΟΤΣΩΛΗ, τον οποίο και ευχαριστούμε θερμά.

Ως Καλαρρυτιώτης που αγαπά και πονάει τον τόπο του - όπως όλοι οι συμπατριώτες μας - θα ήθελα από τη στήλη σας να καταθέσω ορισμένες παρατηρήσεις, που αφορούν προβλήματα του χωριού μας και που αν βρουν μια κάποια λύση, θα βελτιώσουν σημαντικά την εικόνα του, έτσι ώστε το χωριό μας να μην υστερεί άλλων, αλλά ταυτόχρονα να ναι και περήφανο για την ιστορία του και την δόξα του.

I. ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ

Πέρα από την συγκομιδή των σκουπιδιών που έχει βελτιώσει αρκετά την εικόνα ως προς την καθαριότητα του χωριού μας, πρέπει:

Α) Να ληφθεί απόφαση εκ μέρους της Κοινότητας για βόθρους που καταλήγουν στα ρέματα.

Β) Να βρεθεί λύση - σε συνεννόηση με τους ιδιοκτήτες - για τους στάβλους που είναι μέσα στον οικισμό, με ότι αυτό συνεπάγεται.

Γ) Να απαγορευτεί - επιτέλους - να βόσκουν στους δρόμους του χωριού μας αδέσποτα ζώα.

Εικόνα που δεν τιμά κανένα μας.

II. ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Α) Υπάρχουν στο χωριό μας αυτή τη στιγμή αρκετά ακόμη παραπήγματα τα οποία βρίσκονται πια σε αχρηστία.

Πιστεύω πως θα μπορούσαν - σε συνεννόηση - με τους ιδιοκτήτες τους - να γκρεμιστούν.

Β) Επίσης να ληφθεί μέριμνα, συνοδευόμενη και από οικονομική ενίσχυση της πολιτείας ή της Κοινότητας, για την αντικατάσταση ορισμένων στεγών που καλύπτονται αντί με μαυρόπλακα με τσίγκο και κεραμίδια.

Γ) Όσοι από τους χωριανούς μας προβαίνουν σ' επισκευές των σπιτιών τους, καλό θα ήταν να φροντίζουν για την αποκατάστασή τους, σύμφωνα με την αρχιτεκτονική που χαρακτηρίζει τον οικισμό μας.

Δ) Η Κοινότητα να φροντίσει για την αποκατάσταση των γκρεμισμένων τοίχων στους κοινοτικούς δρόμους.

Δεν είναι - φυσικά - τα μοναδικά που πρέπει να προσέξουμε αν θέλουμε να διατηρήσουμε την όψη της αρχιτεκτονικής μας κληρονομιάς.

Επισημμένα ορισμένα που κατά την γνώμη μου θα βελτιώσουν την εικόνα του χωριού μας, αν προσεχτούν.

III. ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ - ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Α) Να μεριμνήσει η κοινότητα για την εν γένει ευπρέπεια του νεκροταφείου, με την περιφράξη που επιβάλλεται να γίνει αλλά και την τακτή καθαριότητά του.

Β) Να γίνουν οι επιβεβλημένες εργασίες στο κοιμητήριο, έτσι ώστε να μην πλημμυρίζει κάθε φορά που βρέχει.

IV. ΧΩΡΟΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

Το χωριό μας στερείται:

Α) αίθουσα εκδηλώσεων

Β) παιδικής χαράς

Γ) γηπέδου μπάσκετ, βόλεϊ

Δεν νομίζετε ότι κάτι απ' τα παραπάνω είναι πια καιρός να δρομολογηθεί;

V. ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

Το χωριό μας είναι το μοναδικό στην περιοχή μας που στερείται παντελώς συγκοινωνίας.

Μήπως - έστω και μια (1) φορά την εβδομάδα - θα μπορούσαμε κι εμείς να έχουμε συγκοινωνία;

VI. ΧΕΙΡΙΣΤΗΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΟΣ

Σε συνεννόηση και με τις Κοινότητες Ματσουκίου και Συρράκου, να συζητηθεί η πρόσληψη μόνιμου χειριστή για το JCB, έτσι ώστε η χρησιμοποίησή του να είναι πάντα στην διάθεση για κάλυψη αναγκών των κοινοτήτων.

VII. ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Α) Ο ναός του Αγίου Νικολάου μοναδικό μνημείο που μπορεί να επισκεφτεί κανείς είναι - κατά κανόνα - κλειστός.

Τελευταία, μάλιστα, όλες τις μέρες της εβδομάδας - πλην Κυριακής - είναι αδύνατο κάποιος να επισκεφτεί το ναό, καθότι δεν υπάρχει κανείς υπεύθυνος στο χωριό μας γι' αυτή την εξυπηρέτηση.

Θα μπορούσε, νομίζω επιχορηγούμενος κατά το πρότυπο της Ι.Μ. Κηπίνας να είναι πάντα επισκέψιμος.

Β) Το ρολόι του χωριού μας δουλεύει περιστασιακά.

Γιατί;

Γ) Η πλάκα της στέγης που τοποθετήθηκε πρόσφατα στον Άγιο Νικόλαο - καθώς όλοι ομολογούν - δεν δίνει καθόλου με αυτές των υπολοίπων στεγών του οικισμού, με αποτέλεσμα να χάνει κι ο ναός αρκετή από την αίγλη του.

Μήπως πρέπει να σκεφτούμε - σ' ευθετότερο χρόνο -

την αντικατάστασή της;

Δ) Σε συνεργασία Εκκλ. Συμβουλίου - Κοινότητας - κι όχι μόνο - θα πρέπει να εξευρεθεί - επιτέλους - λύση μόνιμου ψάλτη, έτσι ώστε οι λιγοστοί κάτοικοι που απόμειναν να λειτουργούν κάθε Κυριακή και κυρίως τις μεγάλες γιορτές.

VIII. ΓΕΩΡΓΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ

Δε νομίζετε - τα μέλη του - ότι οφείλει να λειτουργεί σύμφωνα με το καταστατικό του (γεν. συνελεύσεις, απολογισμοί κ.λ.π.);

IX. ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ - ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΛΙΒΑΔΙΟΥ

Μια τόσο όμορφη δασωμένη περιοχή της κοινότητάς μας, το "Λιβάδι" είναι κρίμα που μένει αναξιοποίητο κι ανεκμετάλλευτο.

Προτείνω αντί για χορτολίβαδο - βοσκότοπος που είναι σήμερα, ν' αξιοποιηθεί τουριστικά με τις ανάλογες εγκαταστάσεις, ή να γίνει εκτροφείο άγριων ζώων.

Η κοινότητά μας, η Αναπτυξιακή Εταιρία, ο Γεωργικός Συνεταιρισμός και οι Πολιτιστικοί Σύλλογοι του χωριού μας, πιστεύω πως πρέπει κάποια στιγμή ν' ασχοληθούν σοβαρά με την παραπάνω πρόταση που δεν είναι - φυσικά - και η μοναδική.

X. ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ ΜΠΑΪΚΟΥΣΗ

Τι γίνεται - αλήθεια - με το κληροδοτήμα Μπαϊκούση; Μήπως θα 'πρεπε να έχουμε ως κάτοικοι μια - έστω τυπική - ενημέρωση;

XI. ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΠΙΝΑΚΙΔΩΝ

Να φροντίσει η Κοινότητά μας, σε συνεννόηση και με τις Κοινότητες Συρράκου - Ματσουκίου, για την τοποθέτηση οδικών πινακίδων:

Α) Στη διακλάδωση Ανατολής - Κασικιά

Β) Στη διακλάδωση Κουτσελιού - Καλετζίου.

Δεν είναι - ίσως - τα μοναδικά προβλήματα που έχει το χωριό μας, αλλά πιστεύω ότι - αν ορισμένα από τα παραπάνω αναφερόμενα - βρουν λύση, θα βελτιώσουν σημαντικά την εικόνα του χωριού μας.

Ευκαιριακά δε, θα ήθελα - μέσω της στήλης αυτής - να παρακαλέσω όλους τους χωριανούς μας να καταθέτουν τις προτάσεις τους, τους προβληματισμούς τους, τις αγωνίες τους, συμβάλλοντας έτσι με αυτή τους τη συμμετοχή και το ενδιαφέρον τους στην ανάδειξη και εξύψωση του χωριού μας.

Ευχαριστώ θερμά για την φιλοξενία

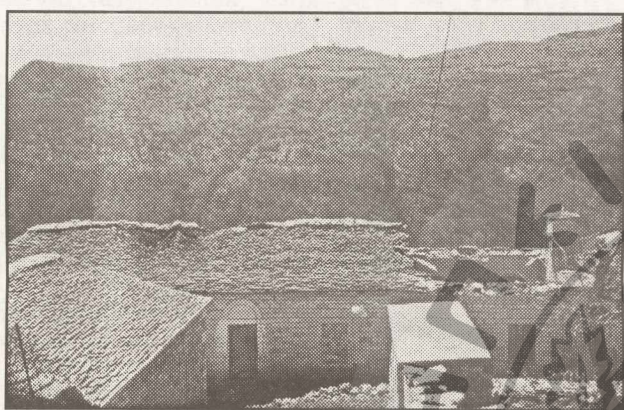
Παπα - Σπύρος Μποτσώλης Κάτοικος Καλαρρυτών

Εικόνες που προκαλούν θλίψη

Στην τελευταία σελίδα, του προηγούμενου φύλλου της εφημερίδας του συνδέσμου μας και στη θέση των **ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΩΝ**, είχαμε αναγράψει πληροφορίες τις οποίες έδωσε στην εφημερίδα των Ιωαννίνων "**ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ**" ο πρόεδρος της **Αγροτουριστικής Α.Ε.Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΤΑΛΗΣ**, σχετικά με την αξιοποίηση των κτιρίων της **ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ**, ήτοι τα κτίρια Κωσταδήμα και Καισάρειας.

Είχαμε δε εκφράσει την ευχή ότι όλα όσα ανεγράφησαν να έχουν δόση αλήθειας και όλα να εξελιχθούν ομαλά και γρήγορα επειδή τα δύο από τα τρία κτίρια άρχισαν να καταρρέουν και η κατάστασή τους επιδεινώνεται κάθε ημέρα.

Ελπίζουμε να μην είναι "άνθρακες ο θησαυρός" και να μην επαληθευτεί η σοφή λαϊκή μας παροιμία, "όπου ακούς πολλά κεράσια βάστα και μικρό καλάθι", γιατί τότε όσες δικαιολογίες κι αν βρεθούν από τους υπεύθυνους της προκλητικής αδιαφορίας δέκα (10) και πλέον ετών δεν θα είναι ικανές να πείσουν τους συμπατριώτες μας, ότι έχουν δίκαιο.

Το κτίριο του αιμνήστου Ευεργέτη ΔΗΜ. ΚΩΣΤΑΔΗΜΑ στους Καλαρρύτες, τελεί υπό κατάρρευση

Αλλά και το τρίτο κτίριο της Εταιρείας, το σχολείο, για την ανακαίνιση και την μετατροπή του οποίου, σε ξενώνα ξοδεύτηκαν πάνω από 170.000 ευρώ έχει χάλια ανεκδιήγητα.

Δεν λειτουργεί όμως ούτε σαν ξενώνας, αφού οι συνθήκες διαμονής είναι απαράδεκτες, από κάθε Αποψη αρκεί να αναφέρουμε ότι ο νιπτήρας έχει από καιρό χαλάσει και τα ακάθαρτα νερά δεν αποχετεύονται αλλά μαζεύονται σε γκαζοτενεκέ. Να μην μιλάμε βέβαια για θέρμανση κατά τους χειμερινούς μήνες.

Το ίδιο και η ιστορική ΚΑΣΑΡΕΙΑ

Εάν δεν υπήρχαν οι συμπατριώτες μας κ.κ. **ΝΑΠΟΛΕΩΝ Κ. ΖΑΓΚΛΗΣ** και **ΠΑΥΛΟΣ Ε. ΠΑΤΟΥΝΗΣ**, με τους ιδιωτικούς ξενώνες τους, δεν θα υπήρχε καμιά υποδομή φιλοξενίας στους Καλαρρύτες περισσότερων των πέντε ατόμων.

Γι' αυτό, αξίζουν θερμά συγχαρητήρια και οι δύο και προπαντός, ο πρώτος ο οποίος σε σύντομο χρονικό διάστημα, θα θέσει στη διάθεση του χωριού μας και των επισκεπτών του, ένα πρότυπο ξενώνα, πραγματικό καλλιτέχνημα.